THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLIS HING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF

Associate Editors:

G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hocksema, 1139 Franklin St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VII, No. 24 SEPTEMBER 15, 1931 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

GROWTH IN SPIRITUAL SENSITIVENESS

> And this I pray, that your love may abound yet more and more in knowledge and in all judgment; that ye may approve things that are excellent; that ye may be sincere and without offense till the day of Christ. — Phil. 1:9, 10.

Spiritually keen-edged ought the Christian to be in this world.

Acutely sensitive ought to be his soul, quick to discern light and darkness, the truth and the lie, righteousness and unrighteousness, that which is of Christ and that which is of Belial, always ready spontaneously to love the former and abhor the latter.

And in this spiritual keenness of mind and sensitiveness of soul to embrace that which is good and react against all the allurements of evil, he must increase.

It is a sure sign of sanctification, of growth in the grace of the Lord Jesus Christ.

How sad a phenomenon it is, when the spiritual development of the Church appears to be in a directly opposite direction! When they, that profess to be of Christ, that bear the testimony that they are washed in the blood of Jesus and sanctified by His Spirit, that are delivered from the law of sin and death by that of the Spirit of life in Christ Jesus, appear to grow more obtuse gradually, slower to react against the temptations of the world, gradually revealing a keener appetite for the things that are carnal and less desire for the things of the Spirit! What was formerly condemned as being of darkness now meets with approval; what was formerly repulsive to the soul of God's child now is eagerly sought; more and more the Church becomes accustomed to carnal speech and carnal fashions and carnal habits and carnal pleasures. And in proportion as her love of the world and the things that are therein increases, her desire for the things of the kingdom of God grows weaker, till at last she appears to be hopelessly swallowed up of darkness! . . . .

Brethren, it must not be so in the Church of Christ! Quicker to discern we must grow, spiritually more acute, keener to detect the difference between the light and the darkness, readier to abhor that which is evil and to cling with all our heart to that which is good . . .

We must increase in spiritual sensitiveness!

And this I pray!

Oh, the apostle might pray for many things in behalf of the Church at Philippi, that to us would probably appear to be more proper, more directly to the point, more in keeping with the immediate needs of the congregation! Was not the congregation small and weak in numbers? Would it, then, not have been more proper for the apostle to beseech the Lord earnestly that He might add to the number of the faithful and that the Church might increase in membership? But it seems that this is remote from the apostle's mind. Not one word of it he mentions. Did not the Church have to suffer reproach and persecution in the midst of the world? And would it not have been becoming, if the apostle had approached the throne of grace with a petition for relief and peace in the world? But no such prayer is in his heart. On the contrary, he reminds them, that it is given them of grace in the cause of Christ, not only to believe in Him, but also to suffer with Him!

But this he does pray, that they may grow in spiritual discernment and sensitiveness.

This is uppermost in his mind and heart and becomes the subject of his ardent prayer, that their love may more and more abound in all knowledge and judgment, in order that they may be able to approve the things that are excellent!

They must increase in knowledge and all judgment. Not in natural knowledge of natural things, for the apostle is not thinking of the knowledge of worldly matters but of the knowledge of spiritual things, of God in Christ Jesus, His grace, His salvation, the riches of His manifold mercies and lovingkindness, His will

and purpose, His precepts and ways, the purpose whereunto they have been called out of darkness into His marvelous light. In the knowledge of those spiritual-ethical things, of the things of the Kingdom, they must grow. Neither is the apostle thinking of and praying for a natural knowledge of these spiritual riches. This, too, is possible. One can have a head full of learning, so that he is intellectually founded in the things of the Word. He is able to speak of the things of God and His eternal purpose even to the instruction of others. Yet, his heart is far from the Lord. He does not taste that the Lord is gracious. He is a stranger to the abundant mercies of salvation. He knows all about the Lord Jesus Christ, yet he does not know Him. That the apostle does not pray for this natural knowledge of spiritual things is evident. For, he speaks of a knowledge of love. He prays that their love may more and more abound, overflow in knowledge. He desires for the congregation a spiritual knowledge, the knowledge of a reborn heart, in which the love of God in Christ Jesus has been poured forth and spread abroad, and that now knows no greater delight than to keep His commandments, to respond to that marvelous love that has been revealed unto it. And to this growth in knowledge is very closely related that spiritual judgment of which the apostle speaks. For he does not refer to a judgment of logic, a mere discernment of the reason, but to a spiritual power of immediate recognition, the recognition and discernment of love to know at all times what is pleasing to the God of our salvation. He prays for them, that their love may more and more so abound, that they may be acutely sensitive to the horror of sin and to the joy of doing what is pleasing to Him, Who called them out of darkness into His marvelous light!

Thus increasing in all knowledge and judgment, in the power of spiritual discernment, they will more and more approve that which is excellent.

Things that are excellent are those that differ from all other things by their goodness. They are distinct because of their taste of truth and love, of righteousness and holiness, of purity and mercy, of meekness and lowliness, of humility and kindness. And they have this taste in distinction from all the things of darkness, of the lie, of corruption and iniquity, of pride and self-exaltation, of hatred and enmity and malice and strife and envy, things that taste of death. They are excellent, because they are of the Spirit, and the Spirit is of God, and God is the Excellent One, because He is a light and there is no darkness in Him!

These excellent things, these things of the light, of God, the people of God must approve. Their spiritual taste must be so developed, that they desire them, relish them, yearn for them only and abhor all the vile things of darkness and corruption.

By nature we are different. For we are darkness and love the things of darkness, have a taste for the things that are corrupt.

But by grace we received a new taste. In principle the things of sin are now repulsive to our taste and the things of righteousness and holiness we relish.

In that spiritual taste for the things that are excellent we must grow.

The keen sentiveness of the love of God must more and more abound in all knowledge and spiritual discernment.

Will we approve only that which is excellent!

This I pray!

That ye may be sincere!

And without offense till the day of Christ!

Such is the ultimate purpose of the apostle's prayer for the Church. To be acutely sensitive and spiritually keen-edged must and will reveal itself in a life of sanctification, in a walk as children of light in the midst of the world.

And this is the purpose of grace, for He hath called us out of darkness into His marvelous light, in order that we might shew forth His praises!

If we are spiritually dull and obtuse, if we do not grow in all spiritual knowledge and judgment, so that we are quick to discern between light and darkness, ready to approve the former and abhor the latter, we will not be sincere and without offense. For in this world we are surrounded by many dangers and temptations. The devil, the world, and our own sinful flesh offer a thousand things to our taste that are not excellent but corrupt. And frequently they are daintily prepared. The arch-liar is a cunning deceiver and knows how to give to his corrupt things the odor of an enticing deliciousness that appeals to the pride of life, the lust of the flesh, the desires of our sinful heart. And unless our love abounds in all knowledge and ready discernment, we will enter Folly's temple and feast with her guests at the banquet she prepared! . . . .

But the keener we grow, the better we are armed against all these surrounding temptations.

And the more we will be sincere and without offense in the midst of the world till the day of Christ.

Sincere, that is, according to the signification of the English word, unmixed, pure in all your walk. And in the original a word is used, that points to a walk that can stand the true and severe judgment of the light, of the will of God, of God Himself! And to be without offense implies that the direction of your whole life is such that no one strikes against you and stumbles over you, because you are never found in ways you were not expected to walk as a child of light. Pure, unmixed, without offense in the work of your mouth, in the look of your eye, in the inclination of your ear, in the movement of your hand, in the direction of your feet. Sincere and without offense, wholly consecrated to the will of Him that called you, in your personal and individual walk and life and in all the many and mani-

fold relationships of life in the midst of the world. In your joys and pleasures, your sorrows and griefs; in your friendships and fellowships, your associations and confederations; in your private and in your public life; before the Church and before the world; whether you sit in the house or walk by the way; in the home and in the shop, always and everywhere let your conversation and walk be such, that you may be sincere and without offense in the midst of the world . . . .

For God's people must dwell alone!

And they must be to the praise of the glory of God's grace in the midst of the world!

Sincere and without offense! Oh, how far we are from the goal of perfection! How we must confess in shame and humiliation, that in our life and walk there is a large admixture of darkness and of the corruption of sin! . . . .

How necessary the prayer of the apostle: that your love may abound more and more in all knowledge and judgment, that ye may approve the things that are excellent, that ye may be sincere and without offense . . . .

Till the day of Christ!

The day is coming that is all Christ's day, the day of His full revelation, the day of His complete victory, when all that is of darkness, of sin and death shall be put down and abolished forever; when only the things that are of Him, the things of light and righteousness, the things of God and His eternal glory, the things of His covenant and His everlasting kingdom, shall remain only and abide forever . . . .

Till that day, we must be in the world.

Till that day we must be in the midst of the fight, we must wage the warfare of God, and it is given us of grace, not only to believe in Christ but also to suffer with Him.

Till that day we must be sincere and without offense!

But that day may also spur us on in the battle. For when that day arrives we shall be sincere, pure, even as He is pure, forever and ever.

This hope we have in Him. That day is the object of our deepest longing and yearning.

Let us, therefore, from the principle and power of that hope make the prayer of the apostle our own!

That we may be without offense, sincere!

Till the day of Christ!

That your love may abound more and more!

That love, therefore, is the deepest spiritual source, from which all the rest must spring as from a fountain.

It is the spiritual principle and root, from which the knowledge and judgment, the spiritual discernment and keen sensitiveness to approve the things that are excellent so that we may be sincere and without offense till the day of Christ, must grow and develop.

It is the indispensible requisite, it is that, the existence of which is before all things presupposed, without which neither knowledge nor judgment, neither the tasting nor the approving of the things that are excellent, neither sincerity nor inoffensiveness is possible or conceivable. Without that principle of love knowledge is mere intellectualism, judgment a mere natural keenness, approval of the things that are excellent nothing but a signing of our own condemnation, for we do not perform the things we approve, and all our attempted sincerity is horrible hypocricy.

Love is the ultimate principle.

For love is of God. It is the bond of perfectness, the divine virtue that unites the three Persons of the Holy Trinity, in which they know One Another in the infinite glory of inaccessible light, in perfect holiness and righteousness and goodness. It is the life of God, that has been revealed in Christ Jesus, the only Begotten, that is in the bosom of the Father; that has been glorified in the cross, the participation in which has been merited by His blood and the realization of which has been accomplished within us through the Spirit of grace. For He poured out His love in our hearts and it is the throbbing of His love in us, that causes us to love Him . . . .

And to love Him is to love the light.

The love of God in Christ Jesus, poured forth, spread abroad in our hearts is the fountain and spiritual principle of all knowledge and discernment and acute sensitiveness to approve the things that are excellent.

That love, then, must abound.

It must overflow, as a living fountain it must spring up into our heart and mind, control our thinking and willing, our inmost desires and all our aspirations!

More and more! Till the day of Christ! Then love shall be perfected.

And we shall know as we are known!

Face to face!

H. H.

MIJN GOD

Ik ben vol schuld, Gij vol gena,
Ik arm, Gij zijt zoo rijk,
Ik raad- en hulploos, Gij met raad
En daad mij steeds nabij.

Zie 'k rondom mij, zie 'k boven mij,
'k Hervind U steeds, den Heer,
En daal ik stil in 't eigen hart,
Ook daar vind ik U weer.

Mijn een'ge troost is 't, al mijn heil,
Dat Gij zijt, die Ge zijt,
En dat mijn hart, al wat 't behoeft,
Bij U vindt 't aller tijd.

EDITORIALS

IN NAAM DER BROEDERSCHAP TAXATIE VAN HET KAPITAAL!

Aldus mag den inhoud worden weergegeven van een speech onlangs gehouden door den bekenden advokaat Samuel Untermeyer.

De zoogenaamde depressie duurt maar voort.

En het walgelijke, het goddelooze, het ten hemel schreiende van heel den toestand is, dat bij overvloed van alles en bij overvloed ook van geld een groot gedeelte der menschheid gebrek moet lijden en honger!

Hoe langer hoe duidelijker wordt het hoe die leiders des volks met blindheid geslagen waren, die meenden en ook den raad gaven, dat we den Heere maar moesten aanloopen als een waterstroom om van Hem nog meer voorspoed af te bidden! Allerwege klaagt men over veel te veel! Er is te veel tarwe, te veel katoen, te veel olie, te veel koper, ijzer, steenkool, te veel geld! Bij brandende graanvelden in Kansas stond men zijn blijdschap uit te spreken. En men heeft den moed gehad, om de gedachte uit te spreken, dat het tijd werd om te bidden om een mislukking van den tarweoogst!

Untermeyer beschreef den toestand als volgt:

"Welk eene vreeselijke, onafwijsbare beschuldiging ligt er in dezen toestand tegen ons gouvernment. Met onze graanzolders overloopend, met onze pakhuizen opgepropt met katoen, dat geen markt vinden kan, met onze banken zoo vol geld, dat men niet weet, wat er mee te doen, bij te veel olie, koper, steenkolen, ijzer, te veel van alles, — behalve van hart en hersens — lijdt een-vierde van onze bevolking honger of moet straks honger lijden, en, in dit land van overvloed, de rijkste natie der wereld, den hongerdood sterven, tenzij ons laksche gouvernement ingrijpt."

Dat er spoedig verandering zal komen in den toestand, dat voorspoed en welvaart alreede in 't zicht zijn, is volgens hem een kranten-sprookje, dat hij bespot.

"In naam," zoo zegt hij, "van al wat eerlijk is en welluidt, in naam der menschheid en der broederschap der menschen, wil ik er bij mijne medemenschen op aandringen, om het ijdel gebazel en geklets en valsche profeteeren den mond te snoeren, dat het voor wil stellen, alsof voorspoed en welvaart met versnelden pas op ons aan marcheeren en reeds om den hoek gluren, terwijl ze nimmer om den hoek komen, maar het gevreesde spook van honger en gebrek in ons midden rondwaart en millioenen van onze mannen, vrouwen en kinderen bedreigt."

Maar waarom nog te spreken van de broederschap der menschen? O, het oppervlakkige en valsche humanisme, dat wortelt in het vervloekte Pelagianisme, kon in de laatste jaren, bij weelde en voorspoed en onbezorgd voortleven, zoo lief spreken van die algemeene broederschap der menschen! Er was in dat opzicht zooveel verbetering, zulk eenen merkwaardigen vooruitgang te bespeuren! Waar is thans die broederschap? Waarom snellen in deze dagen de rijken met hunne millioenen, met hunne honderd-duizenden niet te hulp? Waarom steken ze de hoofden niet bij elkander en slaan de handen in elkander, om van hunne schatten af te zonderen, vrijwilliglijk, om in den nood der tijden te helpen? Neen, het zoogenaamde "dole-system," dat leegloopen in de hand werkt, verdedigen we niet en zou ook niet noodig zijn. Maar waarom is er nog geen fonds van millioenen op millioenen, dat besteed zou kunnen worden, om werk te verschaffen aan de werkeloozen?

Het hart is arglistig, meer dan eenig ding, ja, doodelijk is het! Het bedenken des vleesches is vijandschap tegen God. Van nature zijn wij hatelijk en elkander hatende, in menigerlei begeerlijkheden wandelende. Onze keel is een geopend graf, onze voeten zijn snel om bloed te vergieten en er is geen vreeze Gods voor onze oogen. Die lieve broederschap der menschen, waarvan men, tegen alle getuigenis der Heilige Schrift in, zoo mooi kon praten en zoo schoon kon zingen, is ook een spook, een "Gedankending" zouden de Duitschers zeggen, een produkt der verbeelding.

Eigenlijk gelooft Untermeyer er zelf niet in.

Hij beroept zich in zijn speech althans op de macht van het zwaard, dat is op de regeering, om verandering te brengen in den toestand.

Hoe paradox het ook moge klinken, in naam van de algemeene broederschap wil hij . . . . taxatie van het kapitaal!

De pogingen van president Hoover om een fonds bijeen te brengen in den weg van vrijwillige bijdragen van acht millioen dollars om den druk te verlichten, vindt hij eenvoudig belachelijk. "Er is," zoo sprak hij, "iets pathetisch en tegelijkertijd bespottelijks in het schouwspel van een president, die zulk een hopeloos gebrek aan inzicht aan den dag legt, dat hij van de vooraanstaande mannen des lands naar Washington roept, om een committee te vormen ter verzameling van een nietig fonds van acht millioen dollars om den nood des tijden te verlichten! Wat een idiotisch gebaar! Indien er slechts vijf millioen werkeloozen waren, en indien slechts de helft er van hulp noodig had, dan zouden er nog minstens tien millioen menschen zijn, die in nood verkeeren. De poging van de president zou dus ongeveer evenveel beteekenen, als één druppel water om den dorst te lesschen van een gansch regiment soldaten!"

Hij beveelt dan ook een gansch ander middel aan:

"Er is één ding en slechts één ding, dat gedaan kan worden in de tegenwoordige crisis, en dat moet ook terstond gedaan worden. Roep het Congress tezamen in speciale zitting en laat het zooveel geld nemen van de groote inkomsten der rijken, als noodig is.

"Indien vijf billioen niet genoeg is, laat de regeering tien billioen waarde van obligatiën uitgeven en de

taxatie verzwaren op alle inkomsten van over vijftig duizend dollars, voldoende om voor den interest te betalen en voor een uitdelgings-fonds van één percent op de uitgaven.

"Ofschoon dit een groot stuk geld is, moeten we niet vergeten, dat de nood ontzettend groot is. En het is nog slechts een bagatel in vergelijking met de sommen, die we verkwisten om de prohibitie-wet te handhaven, de verschrikkelijkste misdaad-broeiende vloek, waarmede ooit eenig land bezocht werd."

En hij eindigt zijn speech met een herinnering aan den oorlogstijd en aan hetgeen we toen vermochten te doen in een korten tijd:

"En waarom zouden we dit niet doen?

"We konden wel een leger verzamelen van millioenen, billioenen dollars uitgeven, het bloed onzer jongelingschap doen vergieten en de Weldadige Vrouwe (Lady Bountiful) spelen door leeningen aan vreemde natiën van over twintig billioen dollars, die ze in gebreke zijn gebleven terug te betalen, en dit alles, opdat we in staat zouden zijn om de beschaving te verwoesten en om mede te kunnen helpen aan het opbouwen van de meest militairistische natie ter wereld, als een voortdurende bedreiging van den toekomstigen vrede der wereld. En voor dit alles zijn we beloond met den onverzoenlijken haat van velen.

"Toen aarzelden we niet. En waarom nu dan geaarzeld, ook al moeten we dan de blijdschap missen om de natiën hetgeen ze ons thans nog schuldig zijn kwijt te schelden, opdat we dat geld zouden mogen gebruiken tot verlichting van den nood onzer broederen?

"Moet eene regeering zich altijd betoonen, niet alleen als een ezel, maar ook als een wreedaard tegenover ons eigen volk in hunne diepe ellende?

"Eens trachtten we om de democratie te redden en hielpen aan hare verwoesting mede. Laat ons thans trachten om onszelven te redden en ons volk."

Zoo sprak Untermeyer.

Hij wil, dat de regeering maatregelen zal nemen, om geld te halen, waar geld is, dat is bij de rijken.

En langs welken weg zij dit doel ook mag trachten te bereiken, het komt ons voor, dat dit het eenigste middel zal zijn, om in den drukkenden nood der wereld te voorzien. Het is voor allen wel duidelijk, dat de oorzaak niet ligt in werkelijk gebrek aan levensmiddelen en grondstoffen. Men weet niet, waar men met den overvloed heen moet. Ook is er geen gebrek aan geld. Het tegendeel is waar. Men weet niet meer waar men 't geld zal beleggen. De oorzaak moet echter wel daarin gezocht worden, dat het geld, en daardoor ook de levensmiddelen, op groote hoopen ligt, in de handen van enkelen gevonden wordt, terwijl een groote schare in armoede gebrek moet lijden. Dat is zoo klaar als de dag.

De oorzaak moet, in de tweede plaats, wel daarin gezocht worden, dat de begeerlijkheid der rijken hun de oogen heeft verblind, zoodat er van een vrijwillig afstaan van iets van hun rijkdom, om in den nood te helpen, wel geen sprake zal zijn.

Met andere woorden, de diepe oorzaak van den tegenwoordigen toestand, die zeker tot den Heere Sebaoth schreeuwt, ligt in de zondige begeerlijkheid van het hart des menschen. Arglistig is het hart, ja doodelijk is het, wie zal het kennen?

Ware er nu slechts een greintje gemeene gratie, dan zouden we daarop onze verwachting kunnen bouwen.

Maar ook dat is een "Gedankending," een hersenschim, verschenen eens aan de verhitte verbeelding van de Synode van Kalamazoo, maar weggevloekt door de harde werkelijkheid.

Laat dan de overheid het kwaad stuiten!

Zij draagt het zwaard immers niet tevergeefs?

H. H.

IN NAAM DER BROEDERSCHAP MINDER TAXATIE VAN HET KAPITAAL

Zoo eenvoudig als Untermeyer de zaak voorstelde, schijnt het toch niet te zijn.

De zonde werkt op allerlei wijze door. En als men de gevolgen en de werking der zonde op de eene wijze onderdrukt, steekt zij toch op de andere wijze den kop weer op. Door met geweld, we bedoelen den dwang der overheid, de hooge bergen van het kapitaal te slechten in deze tijden van economische depressie, kan men wel voor een tijd van den eenen nemen en aan den anderen geven, maar op den duur loopt dit toch ook weer vast, want . . . . het kapitaal werkte ten slotte toch niet uit naastenliefde, maar uit eigenbelang.

Het ideaal, om elkander te helpen en bij te staan in den nood, zal de raderen der industrie daarom niet in beweging kunnen houden. En dwang, al te veel dwang in deze richting, zal ten slotte alle initiatief verlammen, alle ondernemingsgeest verdooven . . . . in het zondige hart.

Als het ten slotte zoo komt te staan, dat de rijken zich zien beroofd van een groot deel hunner inkomsten door bijzondere taxatie van het kapitaal, zullen ze het bijltje er bij neerleggen. En dan wordt het straks nog erger. Dan is er nog minder werk, nog meer werkeloosheid; dan zullen ook de inkomsten der rijken verminderen en dan beteekent de bijzondere belasting niets.

Dan geraakt de regeering straks hopeloos diep in de schuld. Dan gaan we er onder!

Zoo scheen het te gaan in Engeland in den laatsten tijd.

Daar had men het bekende "dole-system".

Onder dat systeem ontving b.v. een getrouwd man met een vrouw en twee kinderen zeven dollars en twintig cent per week, als hij zonder werk was. En zoo naar de verschillende behoeften ontving ieder werkelooze een geregeld inkomen door de regeering.

Om deze sommen te kunnen uitbetalen, hief de regeering een belasting van 25 percent op alle inkom-

sten, daarenboven nog een zwaardere belasting op alle inkomsten boven de tien duizend dollars, en zij, die een inkomen hadden van 250,000 dollars per jaar of meer, moesten daarvan de helft afstaan voor belasting.

Maar dit liep vast, of dreigde vast te loopen, om redenen boven reeds genoemd. Het kapitaal werkt ten slotte ook niet uit liefde tot den naaste, maar om geld en meer geld.

Daarom wilde Minister MacDonald de toelage aan werkeloozen onder het dole-systeem met tien percent verminderen.

Hij haalde zich hierdoor den haat van de Arbeiderspartij, aan wier hoofd hij stond, op den hals. Men noemde hem een verrader van de zaak der arbeiders, een renegaat, iemand, die in het kritiekste tijdperk de Arbeiderspartij zonder slag of stoot aan den vijand overgaf. En men koos een ander hoofd in Arthur Henderson, die weigert om de noodzakelijkheid van eenige verandering in de dole-systeem in te zien of toe te geven.

MacDonald diende bij den koning zijn ontslag in als premier, maar werd aanstonds door Zijne Majesteit belast met het samenstellen van een nieuw kabinet, een opdracht waaraan door den premier werd voldaan, die nu een soort Coalitie-kabinet vormde, samengesteld uit leden van de Konservatieve, Liberale en Arbeiders partijen, en door MacDonald genoemd: "no coalition government, but a government of individuals."

Dit kabinet zal nu trachten om orde op zaken te stellen, de toelage aan werkeloozen zal worden verminderd, de belastingen zal men zoeken te verlagen, en alzoo zal men alle mogelijke pogingen in het werk stellen, om het vaderland voor een financieelen ondergang te bewaren.

Het gouvernement zij dus voorzichtig.

Het mag tot op zekere hoogte den zondaar belemmeren, den rijke dwingen om van zijn vele goederen af te staan tot onderhoud der armen en tot verlichting in den tegenwoordigen nood.

Maar de macht en de werking der zonde vermag het niet te stuiten. En als de weerhoudende dwang der regeering op de eene plaats wat al te zwaar drukt, zal die macht der zonde zich op een andere plaats weer gaan openbaren en den kop opsteken.

Er is ten slotte in een zondige wereld geen mogelijke oplossing van het sociaal probleem.

Ook niet in het socialisme.

H. H.

IN NAAM DER BROEDERSCHAP GEEN TAXATIE

Zoo mogen we, zoo kunnen we, zoo moeten we spreken in de gemeente van onzen Heere Jezus Christus, wat betreft haar leven onderling en in eigen kring.

Belasting is dwang.

Broederschap, de broederschap in de gemeente des Heeren, is vrij, want zij wortelt in de liefde Gods, door Hem, Die ons heeft liefgehad tot den dood. Daarom, omdat de liefde Gods geopenbaard is, omdat die liefde uitgestort is in onze harten, omdat we in ons Hoofd Christus Jezus door den band der liefde onderling zijn verbonden, daarom mogen we in den waren zin spreken van broederschap in de gemeente des Heeren, de broederschap der kinderen Gods, dergenen, die het leven Gods deelachtig zijn en in het licht wandelen.

Alle gebazel van broederschap in de wereld is ten slotte ijdel en blijkt in tijden als de onze hoe langer zoo meer ijdel te zijn. Want wij zijn van nature hatelijk en elkander hatende.

Maar genade, onwederstandelijke genade, wederbarende en heiligende genade roeit den wortel des haats uit onze harten uit, openbaart aan ons de liefde Gods, die daar is in Christus Jezus onzen Heere, en doet ons elkander liefhebben.

En zoo zien we in deze tijden van zoogenaamde depressie niet anders dan een heerlijke roeping, om die liefde tot elkander te openbaren in het midden der wereld, tot verheerlijking Gods des Vaders. We zien er in eene gelegenheid ons geboden door den Heere God, om die liefde Gods, die in onze harten uitgestort is, nu ook te doen werken. En daarin worden dan niet wij, maar daarin wordt de kracht der goddelijke genade verheerlijkt voor het oog der wereld.

Vergeten we dit niet.

Laat deze tijden niet voorbijgaan, zonder dat wij onze roeping hebben verstaan.

Ook wij gelooven niet, wat men ons in de bladen zoo dikwijls wil diets maken, dat welvaart en voorspoed reeds om den hoek gluren, om met versnelden pas op ons aan te komen.

De toestand wordt eerder nog erger.

En we gaan een winter tegemoet, waarin er veel behoefte zal zijn, hetwelk voor degenen, die iets hebben, slechts wil zeggen, dat er veel gelegenheid zal zijn, om de liefde tot de broederen te openbaren.

Wij belijden immers, dat wij hieraan de liefde hebben gekend, dat Hij Zijn leven voor ons gesteld heeft? Zijn wij dan niet schuldig om voor de broeders het leven te stellen?

Zoo wie nu het goed der wereld heeft, en ziet zijnen broeder gebrek hebben, en sluit zijn hart toe voor hem, hoe blijft de liefde Gods in hem? Of wat nuttigheid zou het zijn, broeders, indien iemand *zegt*, dat hij het geloof heeft, en hij heeft de werken niet, kan *dat* geloof hem zalig maken? Indien nu een broeder of zuster naakt zou zijn en gebrek hebben aan dagelijksch voedsel; en iemand van u zou zeggen: ga heen in vrede, word warm, word verzadigd; en gij zoudt hun niet geven de nooddruftigheden des lichaams, wat nuttigheid zou dat zijn?

Mijne broeders, laat ons niet liefhebben met het woord, noch met de tong, maar met de daad en waarheid!

H. H.

JACOB AT SHECHEM

Esau having departed, Jacob journeyed to Succoth, a place lying in all likelihood east of the Jordan. The name Succoth is expressive of Jacob's engagements at the place so named. Here he built "him a house, and made booths for his cattle." At this place then Jacob, it appears, fixed himself down, so to say, for a continued residence of some years. As Dinah was some six years old at the time of Jacob's departure from Haran, it is necessary to suppose that this residence at Succoth and Shechem embraced a period of some thirteen years.

What is to be our appraisal of this tarrying on the part of Jacob at this place. Some twenty years ago at Bethel he had vowed, as a fugitive from the results of his sin, that if God would be with him, and would keep him in the way that he go, and would give him bread to eat, and raiment to put on, so that he came again to his father's house in peace, the Lord should be his God, and the stone which he set up for a pillar should be God's house and that of all the Lord would give him, he would surely give the tenth. It is evident from the wording of this vow that Jacob had pressed on with the fixed idea that of all places, Bethel was the house of God, the one spot on earth where he could dwell in the very presence of Jehovah, so that what Jerusalem was to the Israel of a latter day, the city of God, Bethel was to Jacob.

This view of Bethel was not a mere notion that Jacob could as well have put out of his mind and forgotten. It was a view that was at once a conclusion the Lord had led him to draw and partook therefore of the character of a revelation. At Bethel the vision of the heavenly stairway peopled with angels had come to him. At Bethel for the first time the Lord had re-assured his troubled soul by blessing him, and by vouchsaving him that goodness and mercy should follow him all the days of his life. And so Jacob had correctly concluded, "This is none other than the house of God, and this is the gate of heaven."

Here at Bethel, then, the Lord began to train his people to think of Him as a God who dwells at a specific place so that he who would dwell with Him and possess Him as a close companion must take up his abode in this place. In the words of the king, God is infinite. The heaven and heaven of heavens cannot contain Him. Where would the saint go to be with Him, in what direction would he turn his face to be facing Him, if there were no place of which the Infinite One says, My name shall be there.

The first man in his perfect state, knew such a place: the garden of Eden where flourished the tree of life. After the fall the altar was the meeting place between God and His people. And at Jerusalem the Lord dwelt in His holy temple. And we of the new dispensation "are come unto mount Zion, and unto the city of the living God, the heavenly Jerusalem . . . . " The capital of the kingdom of heaven is now above so that the time now is when the true worshippers worship the Father neither in this mountain nor yet at Jerusalem but in spirit and in truth. Now the one specific place were God dwells is not on earth but in heaven. The saints therefore pray and walk with faces lifted toward heaven where their conversation is, and where their life is hidden with Christ in God.

The vow that Jacob vowed at Bethel was equal to the promise that in the event he returned he would take up his abode at this place and walk before the face of the Lord. Jacob has returned. He is in the possession of an abundance of evidence that the Lord is indeed his Friend and Benefactor, his shield and great reward. The Lord had transferred to him Laban's substance, while the latter had stood helpless by unable to do anything about it. At the discovery that his nephew had stolen away, Laban had set out in persuit with evil intent. Once in his presence, how he had fretted and raved and threatened! How violent the motion of his fierce rage had been. How evident that, had he been permitted to follow the vile impulses of his nature, he would have destroyed the helpless fugitive against whom he railed and whom for some twenty years he had in vain attempted to enslave. Yet he could do Jacob no harm as he had been held at bay by the Lord. Yea, the very reason that he had been permitted to continue his chase, after having been warned not to speak to Jacob either good or bad, was that it might appear to Jacob and to us all that, though the enemy rages, we need have no fear as our Father in whom we do entirely trust so restrains the devil and all our enemies that without His will and permission, they cannot hurt us. Of this Laban is the one striking example. He had come to do Jacob hurt; but before he had departed, he had blessed him whom before he had cursed in his soul.

No sooner had Laban disappeared beyond the summit of distant hills, then Jacob had received intelligence that Esau with his four hundred was advancing. Jacob had been afraid and had prayed as he perhaps had never prayed before. But the issue of the meeting of the two brothers had again showed that there had been no cause for fear. Wonderful to say, at the sight of that brother who had twice double-crossed him, and whom he therefore had resolved to slay, this fierce strong man had become as harmless as a child. Weeping, he had fallen on his brother's neck; and he would have placed at his disposal the very sword he before had contemplated unsheating against him. Such had been the Lord's doings. To His word, then, He has kept Himself; it means that Jacob has been kept in the way that he has gone.

Yet instead of pressing on to Bethel, the house of God, he tarries at Succoth where he builds booths for his cattle and a house for himself. And at this place he remains for some two years. Looking at the doleful event that creeps into his life at Shechem, the convic-

tion cannot very well be escaped that he stands not in his faith as he ought, that he follows the promptings of the flesh. Jacob's spiritual sluggishness permits, of course, of an easy explanation. Mitigating factors enter in which should not be overlooked. He has behind him a twenty year's servitude and oppression, a hurried flight of seven days, spiritual conflicts. He is bodily lame, old and worn, and weary. A feeling of fatigue has crept over him. He feels the need of quiet and repose, and would fain come to rest. So he tarries at Succoth, firmly resolved to press on to Bethel, after a few years af respite. The spirit is willing, but the flesh is weak.

Jacob the weary pilgrim, the exhausted warrior of God, resting at Succoth, at Shechem! What saint is without his Succoth. Is not this name the signification of those periods in his career, periods of longer or shorter duration, when, his hunted heart, weared by spiritual struggle, and wounded by the machinations of the Labans and the Esaus, is sunk to the ground? Then the prudent and watchful one is likely to become careless as the priest in his family, and too indulgent as a father. He may permit and do things that he ought not to permit and do.

There is sufficient evidence in the sacred narrative in support of the view that at this juncture Jacob was lacking in the necessary spiritual stamina. There were strange gods with him that members of his household were worshipping. As yet the command to put away these gods had not been given. Jacob's sons were wicked men. His daughters, at least one of them, needed constant watching. Forsooth, the state of affairs in Jacob's family was far from ideal.

When Jacob once more breaks up camp, it is with the purpose of pressing on not to Bethel but to Shechem, a center of idolatry, and situated in the land of Canaan. Here he buys a parcel of land at the hand of the children of Hamor, Shechem's father, for a hundred pieces of money. Here he spreads his tent and institutes the true worship of God by the building of an altar, which he called God, the God of Israel.

In his buying of the parcel of land and in his erection of the altar, Jacob again shows himself up as one of God's saints who lives by a promise and has the courage to confess the name of his God in the presence of worldly men. Further, though all the land was his by promise, it was in the actual possession of the Canaanites. He had not as much as a parcel of a field for his tents. This he must buy and so he does. As Abraham and Isaac, he is one of God's meek. Rather than gain what has been promised by violence, he is prepared to abide God's time and thus to continue a pilgrim and stranger in the earth. Faithful unto death, he, too, gained for himself a place in that cloud of witnesses by which we are compassed about.

The name Jacob gave to the altar is expressive of his firm belief that hitherto the Lord has helped him. Yet by tarrying at Succoth and Shechem he unnecessarily exposed himself and family to temptation. What befalls him at this place proves well enough that his failure to immediately press on to Bethel meets with the Lord's disapproval.

Having related Jacob's change of residence from Succoth to Shechem, the sacred narrator proceeds to give the details of Dinah's abduction and defilement. Dinah was the daughter of Leah which she bare unto Jacob in the fourteenth year of the latter's exilement in Haran. She was thus about six years old at the time of the arrival of the family at Succoth. She must have been about fifteen years old at the time of the violation of her womanhood. If so, Jacob spent two years at Succoth and at least ten years at Shechem. This computation fully agrees with such data in the sacred record that clearly indicate a confidential intercourse with the Shechemites. Dinah went out to see the daughters of the land. It was scarcely the first time that she went forth. Moreover, her going was for a friendly visit to these daughters. Unescorted she was wont, without any interference on the part of Jacob, to freely mingle with ungodly people, and to idle away her time in the homes of her worldy acquaintances in Shechem. Did Jacob fail to realize that the Shechemites with their easy morals, their lose and frivolous conversations, their godless slant on life, were no fit companions for his daughter? What ailed this parent? Besides, what was he doing at Shechem when he should have been on his way to Bethel? Perhaps he unconsciously reasoned as do the exponents of the theory of common grace. This reasoning is well known to all: 'True these Hevites are without God in the world, frivolous, worldly, depraved. Yet it cannot be gainsayed that from a natural point of view they are representative of humanity at its best. A splendid race of men, indeed! Not once during all these years of my residence in their land have they molested me and mine. How friendly they are, how thoughtful, how generous, how docile, how dependable, how upright. It is indeed a pleasure to be a neighbor to them. What noble men as compared with my uncle Laban. It will not do to denounce their virtues as so many glittering sins. I can see no harm in the acquaintance Dinah struck up with their daughters. Dinah is still a young and pleasure-loving maiden, in need of some diversion and recreation. Discipline, if too severe and too unrelentlesly applied, is positively injurious. One can be too strict, too exacting. To curtail a child in all its movements is unwise. Freedom of movement is necessary to development of character. Let the parent tell the son and the daughter that his faith in them is implicit, and the danger that they will go wrong is remote. She is quite safe with these Shechemites. Reaaly, they would not harm a hair of her head. Besides, to break up the friendship between Dinah and these daughters would arouse the suspicion of this people and perhaps provoke it to

anger. I must be careful. Of what use is it to needlessly antagonize these men.'

How much of this reasoning was Jacob's is, of course, a matter of conjecture. The fact is that he permitted his daughter to move in the society of these Hevites. It is unthinkable that she did so without his knowledge. For, as was said, the particular visit recorded was, it is certain, but one of several. There are indeed definite signs of a confidential intercourse with the Shechemites. In all likelihood Jacob fostered this intercourse. That the footing upon which he lived with this people was most friendly is evident from the circumstance that the father of Shechem petitions him that he give his daughter to Shechem to wife. He even comes with the proposal that the two families combine so as to form one people. Surely such a proposal presupposes a lively and friendly acquaintance of long standing. This acquaintance Jacob prized. For the pastures surrounding Shechem had charmed his eye. To the evil influences of this pagan center, he exposed his family and in particular his daughter, that his flocks might graze in these pastures. The old vows that were uttered with such ferver, were neglected, now that the danger was past.

Dinah, being the daughter of a pastoral prince, moved and was at home it may be in the best and most exclusive social circle at Shechem. This may account for it that the prince of the land saw her, and not against her own wishes, it seems, led her to his own house. Here disaster overtook her. That she had been found in the street, a lone wanderer in Shechem, and carried away forcibly, is a view that is plainly at variance with the record. It is more likely that her abduction was the climax of a friendship that had been in the making for some time. This seems to agree with Dinah's willingness to abide with her prince at his house to listen to his kind words, directed to her heart. Evidently the two were lovers, so that she was as reluctant to leave as he was reluctant to give her up. So Shechem spake to his father Hamor, Get me this damsel to wife.

Jacob soon heard what had befallen his daughter. He perhaps notified his sons who were in the field with the cattle and held his peace until they were come. Before their arrival, Hamor the father of Shechem went out unto Jacob to commune with him. What these communications were is not stated. It is certain, however, that they consisted of the very petition and proposal that was afterward made and proffered to Jacob's sons, "The soul of my son," said Hamor to Jacob, "longeth for your daughter: I pray you give her him to wife. And make ye marriages with us, and give your daughters unto us, and take our daughters unto you. And ye shall dwell with us: and the land shall be before you: dwell and trade ye therein, and get you possessions therein."

What Jacob's reply was, is not stated. Whereas he was in a straight betwixt two he in all likelihood said nothing. What he could have answered Hamor is: 'Know well Hamor, that your proposal that we blend ourselves with you, must be turned down by us; for should we do as you propose, we would deny our calling. The most high God, whom we serve, and Whose chosen people we are, wills that we be separate, and as a distinct and separate people, dwell in tents, and, as expecting a city that hath foundations, whose Maker and Builder is God, acquiesce in the status of a pilgrim and stranger in the earth. We are the nucleus of the city of God. Our calling is to radiate in this dark and sin-stricken world the light that He kindled within us. Should we do as you propose, we would cease to be a commonwealth holy unto our God; we would fix ourselves down in the earth to become the citizens of your earthly kingdom, the inhabitants of an earthly city without foundations and therefore destined to disappear.

'As for thy son Shechem, he hath wrought folly in Israel. The thing he did ought not to be done. However, if his soul cleaveth unto my daughter, if he would have her to wife, let him get him from thee his kindred, and from his false gods, and receive my God as his God and my people as his people. So doing, he may have my daughter to wife. And as for thee and thy people, if ye confess your iniquities, and the iniquities of your fathers, with their trespasses, which they trespassed against the most high God; if your uncircumcized heart be humbled, receive in your flesh the sign of circumcision, and we will be friends indeed. But blend ourselves with you with a view of becoming with you one people, we cannot.'

This should have been Jacob's reply. It seems, however, that he had not the courage to direct to Hamor a speech of this kind. He was afraid of these Shechemites; afraid to grieve them by laying before them the truth. For several years now he has been leading his flocks in their pastures, traded and gotten him possessions in their land. Too many favors have been given and received by him. He has gone in and out with them as with friends, and the footing on which he has been living with them is much too intimate. In all likelihood the thought has taken root in their souls that he regarded them as a most desirable people. Hence, when the crisis finally came, Jacob lacked the courage to take a stand, and insist that the proper course be followed. Instead of speaking up, he keeps silence, waits for his sons to come in from the field, places the matter entirely in their hands, retreats to the background, and permits his young, unexperienced and wicked children to effect a settlement.

And this they do. Hamor repeats his petition and his proposal to these sons. These sons were grieved and wroth. However, the root of their indignation was not true religious ferver, genuine concern for the covenant of God, but family pride; for these sons were wicked men. Shechem had humbled their sister, hence they were angry, and their anger was fierce. So in-

stead of sketching out a proper course of action, they hatch out a scheme for revenge. They answered Shechem and his father deceitfully and made themselves believe that the folly of the young prince could serve as an excuse for the crime they contemplated.

Shechem had said, Let me find grace in your eyes, and what ye shall say unto me I will give. Ask me never so much dowry and gift, and I will give according as ye shall say, unto me: but give me the damsel to wife. The lust of this young prince was in him a consuming fire. On the altar of this lust he stood ready to sacrifice all: wealth, position, religion, yea even his racial identity. For it is to be noticed that he agrees to receive in his flesh the sign of circumcision. What were these things to him if the prize he coveted be lost to him. He will have the maiden or die. Of course, when the flame of his lust again burns low, he will return to his gods to serve them with all the power that is his.

There are many Shechems with us today, — young people who marry outside of that particular religious brotherhood where they have been born and bred. To gain and appease their mate they join themselves to that brotherhood were the mate was found, even though the step involves them in the adoption of a different creed. However, again normal they become restless and soon return to the old gods that when overruled by the lust of the flesh, they had cast off. They are the Shechems of our day, people who take as their standard of action the overruling passion of the moment. Fools they are whose highest good is not God but the appeasing of the carnal desires of the flesh.

The sons of Jacob reply to Hamor, "We cannot do this thing, to give our sister to one that is uncircumcised; for that were a reproach unto us: if ye will be as we be, that every male of you be circumcised; then we will give our daughters unto you, and we will take your daughters to us, and we will dwell with you, and we will become one people. But if ye will not hearken unto us, to be circumcised; then we will take our daughter and we will be gone."

Apparently, then, these sons agree to the consolidation of the two families, on the condition that the men of Shechem be circumcised. As far as Jacob knows, they mean what they have said. Yet he holds his peace. Instead of pointing out to them how impossible of acceptation the proposal of Shechem was, he stands idly by while the contract is clinched. Fact is that Jacob by his prolonged residence at Shechem had put the cause of God in jeopardy. Jacob's people had become much too friendly with these neighbors. Had Shechem sued for the hand of his daughter before giving vent to his lust, he might have found a ready audience. Jacob's silence in this crucial moment simply shows that it was again time for the Lord to interfere and save His covenant. He did so by availing Himself of Jacob's wicked sons to destroy the Shechemites and thereupon by sending the holy seed on to Bethel.

The words of Jacob's sons please Hamor and Shechem. They agree to comply with the condition set. It is now up to them to win the men of their city for the contemplated merger. With their brethren they commune saying, "These men are peaceable with us; therefore let them dwell in the land, and trade therein; for the land, behold, it is large enough for them; let us take their daughters to us for wives, and let us give them our daughters. Only herein will the men consent to us for to dwell with us, to be one people, if every male among us be circumcised. Shall not their cattle and their substance and every beast of theirs be ours? Only let us consent unto them and they will dwell with us."

According to Shechem there was every reason why the merger should go through. The men were peaceful. Their cattle and their substance would become common property. Still other advantages could be mentioned. The addition of so goodly a number of able-bodied men to their ranks, rendered them invincible in time of war. The consolidation would therefore be a source of great gain to them. The young prince, being a man of great influence, a person who enjoyed the confidence of his brethren — he was more honourable than all the house of his father— experienced no difficulty in gaining the consent of the men of his city for his project. All that went out of the gate of the city hearkened unto him. And the devil perhaps again thought that he was about to make a master stroke, providing he was ignorant of the secret plans of Jacob's sons; for he knows that every alliance between the church and the world spells ruin for the church. With all their culture, dignity, and refinement, the men of Shechem belonged to the brood of the serpent. And here this brood, by an outward show of generosity and good-will, sought to lure this seed away from God and attach it to itself. And to get its way with this seed, this brood will even consent to carry in its flesh the sign of the holy covenant of God.

Having hearkened unto Hamor, every male of Shechem was circumcised, "all that went out of the gate of the city." On the third day, Simeon and Levi think it time to strike. So each man took his sword, and came upon the city boldly, and slew all the males. And they slew Hamor and Shechem his son with the edge of the sword, and took Dinah out of Shechem's house and went out. They thereupon spoiled the city. They took all that was in the city and in the field: sheep, oxen, and asses, all the wealth, and all the little ones and their wives. They spoiled even all that was in the house. Thus the Lord delivered Jacob out of the hand of Shechem for the sake of His covenant.

As coming from the Lord, the judgment that overtook these men was deserved. Consider that in their attempt to induce the Israelites to blend themselves with them and become one people, they were plotting against the Lord. As Ruth of a latter period, they say

not to Jacob, 'Thy God is our God, and thy people is our people.' Their intention was not to turn away from their idols to serve the living God. They had undergone no such change of heart. Their motives then were not religious but purely mercenary. They wanted to enrich themselves at the expense of Jehovah by laying hold on His people. And the whole movement had been set on foot by the carnal lust of one man.

Consider further their impudence. After having gained the confidence of the Israelites even to the extent that Jacob permits his maiden daughter to move unescorted in their society, the ruler of the city lures this daughter to his house, and, after defiling her, holds her captive. In his capacity of a kidnapper, and with his prey locked in his house, he says to Jacob, Give me thy daughter to wife. Had Jacob and his sons turned down his request, who knows but what he might have resorted to violence in the attempt to retain his hold on the maiden. As to the men of the city, they condone the deed of their prince and thereby become co-responsible. The wrath of Jacob's sons can at least be explained. Forsooth, the men of Shechem are wicked men.

But the wrath of Jacob's sons, and the slaughter to which it led, was equally as wicked. To begin with, they were actuated not by love for God's covenant, but by family pride. Repeatedly do they say, Shall he deal with our sister as with a harlot? What weighed heavily on their minds is that this prince had brought disgrace on their family by defiling their sister. Hence, their wrath was thoroughly carnal and therefore unreasonable and as cruel as the grave. They should have considered that they and their father were at fault. Knowing that these neighbors of theirs were unprincipled people, should they not have kept their sister at home? What is more, Jacob should have been on his way to Bethel long ago. What befalls him here he may regard as the rod of God. Before striking, they should have come in the dust before the Lord and confessed their sins, and thereupon inquired of the Lord as to what should be done. Instead, they take matters in their own hand, and inaugurate a wholesale slaughter in their carnal and unbridled zeal to avenge themselves. On his deathbed, and in his capacity of prophet of the Lord, Jacob condemns their wrath. Said he, "Simeon and Levi are brethren; instruments of cruelty are in their habitations. O my soul. come not thou into their secret; into their assemble, mine hinor, be not thou united; for in their anger they slew a man, and in their selfwill they digged down a wall. Cursed be their anger, for it was fierce; and their wrath, for it was cruel: I will divide them in Jacob, and scatter them in Israel."

When Jacob hears of the slaughter of the Shechemites, he is very much perturbed. Said he to his sons, "Ye have troubled me, to make me to stink among the inhabitants of the land . . . and I being few in number, they shall gather themselves against me, and slay me; and I shall be destroyed, I and my house."

This of course, was the language of unbelief, Jacob's conscience is filthy. He therefore could not stand in his faith. His negligence now looms up before his eye as a grievous sin. He has no peace. So the Lord appears unto him and tells him how he may assure his heart before God, namely, by walking in the way of obedience. So the Lord said to him, "Arise, go up to Bethel and dwell there: and make there an altar unto God, that appeared unto thee when thou fleddest from the face of Esau thy brother."

This admonition Jacob is now prepared to take home to his heart. So he said unto his household, and to all that were with him, "Put away the strange gods that are among you, and be clean and change your garments: Let us arise and go up to Bethel; and I will make there an altar unto God, who answered me in the day of my distress, and was with me in the way which I went." "And they gave unto Jacob all the strange gods that were in their hand, and all their earrings which were in their ears; and Jacob hid them under the oak which was by Shechem. And they journeyed: and the terror of God was upon the cities that were round about them, and they did not pursue after the sons of Jacob. So Jacob came to Luz, which is in the land of Canaan, that is Bethel, he and all the people that were with him. And he built there an altar, and called the place El-bethel: because there God appeared unto him, when he fled from the face of his brother."

G. M. O.

ONZE GOD

Ja, onze God alleen is groot;
Geweldig in vermogen.
Zijn macht gaat over hel en dood;
Wie Hem weerstreefde of weerstand bood
Treft de opslag Zijner oogen.

Hij is alwijsheid, sterkte, raad.
Uit Hem is al wat kracht heeft;
Hij spreekt, en — wat niet was, bestaat;
Hij werkt en — al wat is, vergaat.
Uit Hem is al wat macht heeft.

Uit Hem de lelie, die er bloeit,
De voog'len, die er zingen;
't Woestijnzand, door de zon geschroeid,
De orkaanstorm, die door 't luchtruim loeit,
Al 't heir der stervelingen.

Kniel aan Zijn heil'ge voeten neer
Met vreeze en heilig beven,
O mensch! Hij is een eenig Heer!
Stel in Zijn wil en wet uw eer,
Doe dat, en gij zult leven!

DE ROEPING, WAARMEDE GIJ GEROEPEN ZIJT

Als we spreken van de roeping in den zaligmakenden zin des woords, als een schakel in den keten des heils, dan is het van belang, dat we wel voor de aandacht houden en op den voorgrond plaatsen, dat deze genadedaad een werk Gods is in den volstrekten zin des woords en dat Hij dit werk volbrengt in de uitverkorenen alleen. Zoo licht laten we ons verleiden, om de roeping als een stadium op den weg des heils, te verwarren met de prediking des Evangelies, zooals die plaats heeft door menschen. En dan wordt de roeping algemeen, komt van Godswege tot alle menschen, wordt dit stuk der genade langzamerhand veranderd in een aanbod, de aanname waarvan afhangt van den vrijen wil des menschen, en komen we toch weer op het spoor van Pelagius en Arminius. Hiertegen dienen we dus op onze hoede te zijn. Wel ontkennen we niet, dat de prediking des Evangelies tot velen komt en ook moet worden gebracht, naar het welbehagen des Heeren; noch ook, dat er ook voor de verworpenen eene roeping Gods van het Evangelie des kruises uitgaat. Want immers, velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren. Daarom wezen we dan ook in ons laatste artikel over dit onderwerp opzettelijk op deze roeping en hare beteekenis voor de goddeloozen. Maar dit getuigenis Gods, deze roeping, die in algemeenen zin door de dingen der schepping uitgaat tot alle menschen, en in meer bijzonderen zin door het Evangelie tot degenen, die onder zijne prediking verkeeren, mag nimmer worden verward met de roeping zooals die behandeld wordt in het leerstuk van de toepassing des heils. De roeping in zaligmakenden zin, waardoor de zondaar uit de duisternis wordt overgezet in Gods wonderbaar licht, is eene genadedaad Gods en wordt gewrocht in den uitverkoren zondaar alleen. Zij is, gelijk alle genadewerk des Heeren volstrekt particulier. Evenals de verkiezing souvereine genade is, en evenals het bloed van Christus particulier is en geplengd werd voor niemand anders dan de uitverkorenen; evenals het werk der wedergeboorte niet afhangt van den wil des menschen, noch ook het deel wordt van iemand anders dan de verkorenen, zoo is ook de roeping niet algemeen, maar particulier. Zij komt niet tot alle menschen, maar alleen tot de verkorenen. Dit sta hier op den voorgrond.

De Schrift bewijst dit overvloediglijk. Meermalen en op allerlei wijze spreekt zij van deze roeping. En altijd is het duidelijk, dat zij een werk des Heeren is, dat Hij alleen in Zijn uitverkorenen werkt. De goede Herder roept *Zijne schapen bij name* en Hij leidt hen uit, Joh. 10:3. Ook hooren zij de stem des Herders, als Hij roept, en volgen zij Hem, Joh. 10:27. Ze worden geen schapen des Heilands eerst dan, als Hij hen roept; nog veel minder doordat zij Zijne stem hooren en Hem volgen. Neen, ze zijn Zijne schapen van voor de grondlegging der wereld, want de Vader heeft ze Hem gegeven, Joh. 10:29. En omdat ze Zijne schapen zijn, daarom roept Hij hen bij name; en omdat Hij hen roept, krachtdadiglijk roept, daarom hooren ze Zijne stem en volgen ze Hem. Zij, die niet alzoo van Zijne schapen zijn, voor wie de goede Herder Zijn leven stelt, hooren Zijne stem niet, worden door Hem niet bij name geroepen, gelooven niet in Hem. Gijlieden, zegt de Heiland, gelooft niet, want gij zijt niet van Mijne schapen, gelijk Ik u gezegd heb. Velen in onze dagen zouden dit gaarne omkeeren en het verklaren, alsof de Heiland zou gezegd hebben, dat ze niet van Zijne schapen waren, omdat ze niet in Hem geloofden. Maar feit blijft, dat de Heiland de diepe oorzaak van hun ongeloof toeschrijft aan het feit, dat ze niet van Zijne schapen zijn, Joh. 10:26. Het staat dus ook op dit stuk des heils weer alles vast, omdat het God is en God alleen, die Zijne genade aan Zijn verkorenen doet deelachtig worden. De Vader heeft den goeden Herder Zijne schapen gegeven; de goede Herder stelt in den tijd Zijn leven voor de schapen; en Hij roept hen ook door de almachtige roeping Zijns Geestes, zoodat ze Zijne stem hooren en Hem volgen.

Niet anders wordt de zaak voorgesteld in Rom. 8: 29, 30, de welbekende plaats, waar de apostel spreekt van den keten des heils. In vers 28 had hij het wonderlijke woord neergeschreven, dat alle dingen medewerken ten goede dengenen, die God liefhebben, die Hij naar Zijn voornemen geroepen heeft. En in de volgende verzen geeft hij van dit wonderlijke feit een verklaring, door te wijzen op de diepste oorzaak er van. Immers, ze zijn geroepen naar Gods voornemen. En met deze roeping staat het zoo, dat ze slechts één schakel vormt in eene onverbreekbare keten des heils, de laatste schalm waarvan reikt tot in de eeuwige heerlijkheid. Want, die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook tevoren verordineerd den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat Hij de eerstgeborene zij onder vele broederen; en die Hij tevoren verordineerd heeft, deze heeft Hij ook geroepen, en die Hij geroepen heeft, deze heeft Hij ook gerechtvaardigd, en die Hij gerechtvaardigd heeft, deze heeft Hij ook verheerlijkt. Daarom kan het niet anders of, wie zich geroepen weet, mag ook absoluut zeker zijn van de eeuwige heerlijkheid, want de roeping wortelt in de eeuwige liefde-kennis Gods, en komt uit de voorverordineering Gods voort om op de verheerlijking uit te loopen. Daarom werken ook alle dingen mede ten goede dengenen, die naar Gods voornemen geroepen zijn. Maar ook hier is het wel duidelijk, dat de roeping al even particulier is als de voorverordineering tot de eeuwige zaligheid, een werk Gods, dat Hij uitvoert in de uitverkorenen alleen.

Zoo wordt het ook voorgesteld in het schoone eerste hoofdstuk van Paulus' eersten brief aan de gemeente te Corinthe. Hij schrijft aan de gemeente Gods, die te Corinthe is, aan de geheiligden in Christus Jezus, aan de *geroepene* heiligen, dat is aan hen, die door de

roeping Gods heiligen zijn geworden, vs. 1. Hij schrijft deze roeping voorts geheel en al toe aan God den Heere, Die getrouw is en die hen geroepen heeft tot de gemeenschap van Zijnen Zoon, Jezus Christus onzen Heere, vs. 9. Daarom zal Hij ook het werk, dat Hij door de roeping in hen begonnen is, voleindigen en hen bevestigen tot het einde toe, om onstraffelijk te zijn in den dag van onzen Heere Jezus Christus, vs. 8. Ware de roeping geheel of gedeeltelijk afhankelijk van de keuze des menschen, dan zou dit niet vast staan. Maar nu de getrouwe God hen heeft geroepen, geroepen naar Zijn voornemen, is het duidelijk, dat Hij hen zal bewaren en Zijn eigen werk in hen zal volbrengen. Daarom is het dan ook zoo, dat de prediking van Christus den Joden wel een ergernis is en den Grieken een dwaasheid, maar hun, *die geroepen* zijn, beide Joden en Grieken de kracht Gods en de wijsheid Gods, vss. 23, 24. Het komt op die roeping aan. Het maakt geen verschil of gij Jood zijt of Griek. Van nature liggen we allen onder de zonde en in de duisternis. De gekruisigde Christus is ons een ergernis en een dwaasheid. Maar als God roept, wordt dit anders. Dan wordt diezelfde gekruisigde Christus ons een kracht Gods tot zaligheid. En voorts doet ook hier weer de apostel deze almachtige roeping, waardoor wij gemeenschap krijgen aan den Zone Gods, voortvloeien uit de verkiezing, als hij schrijft: want gij ziet uwe *roeping*, broeders, dat gij niet vele wijzen zijt naar het vleesch, niet vele machtigen, niet vele edelen; maar het dwaze der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij de wijzen beschamen zou; en het zwakke der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij het sterke zou beschamen; en het onedele der wereld en het verachte heeft God uitverkoren en hetgeen niet is, opdat Hij hetgeen iets is teniet zou maken; opdat geen vleesch zou roemen voor Hem, vss. 26-29. De bedoeling van den apostel is duidelijk. Aan hunne roeping kunnen de geloovigen zien, wie God heeft uitverkoren, eenvoudig, omdat de roeping uit de verkiezing is en alleen den verkorenen raakt. De roeping, evenals de verzoening is niet algemeen, maar particulier.

Zoo spreekt de Schrift menigmaal van de roeping, als dat genadewerk Gods, waardoor Hij den uitverkoren zondaar overzet uit de duisternis in het licht des levens. Zoo schrijft de apostel in Rom. 9:23-26: En opdat Hij zou bekend maken den rijkdom Zijner heerlijkheid over de vaten der barmhartigheid, die Hij te voren bereid heeft tot heerlijkheid; welke Hij ook *geroepen* heeft, namelijk ons, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de Heidenen. Gelijk Hij ook in Hosea zegt: Ik zal hetgeen Mijn volk niet was, Mijn volk noemen, en die niet bemind was, Mijnen beminde. En het zal zijn, in de plaats, waar tot hen gezegd was: Gijlieden zijt Mijn volk niet, aldaar zullen zij kinderen des levenden Gods genaamd worden. Twee dingen zijn hier wel duidelijk. In de eerste plaats, dat Gods roeping alleen den vaten der barmhartigheid, den uitverkorenen geldt, beide uit de Joden en uit de Heidenen. Hen en hen alleen heeft Hij geroepen. En in de tweede plaats, dat deze roeping almachtig is, een scheppend roepen. Zij waren Gods volk niet. Maar God noemt hen Zijn volk en daardoor worden zij het ook. Waar eerst gezegd was: gijlieden zijt Mijn volk niet, daar worden ze thans kinderen des levenden Gods genaamd; en door dit noemen of roepen Gods worden ze kinderen des Heeren. En hetzelfde verband vinden we in II Thess. 2:13, 14: Maar wij zijn schuldig altijd God te danken over u, broeders, die van den Heere bemind zijt, dat God u van den beginne verkoren heeft tot zaligheid, in heiligmaking des Geestes, en geloof der waarheid; waartoe Hij u *geroepen* heeft door ons Evangelie, tot verkrijging der heerlijkheid van onzen Heere Jezus Christus. Ook hier is het God, die door het Evangelie roept tot heiligmaking en het geloof der waarheid; en deze roeping komt alleen tot hen, die van den Heere bemind zijn en door Hem verkoren tot zaligheid. En zoo schrijft hij ook aan Timotheus, in 1:9: Die ons heeft zalig gemaakt, en *geroepen* met eene heilige roeping; niet naar onze werken, maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus, voor de tijden der eeuwen.

Ook in de brieven van den apostel Petrus vinden we onderscheidene malen sprake van deze roeping in den zaligmakenden zin van het woord. In tegenstelling met degenen, die zich aan het Woord stooten, waartoe zij ook gezet zijn (I, 2:8) schrijft hij aan de geloovigen: Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis *geroepen* heeft tot Zijn wonderbaar licht. Ook hier is het God, Die roept, bestaat de roeping, wat hare vrucht betreft, daarin, dat de geroepenen worden overgezet uit de duisternis in Gods wonderbaar licht, en raakt zij alleen de uitverkorenen. Dit laatste is niet slechts duidelijk uit het verband, dat de tekst zelf legt tusschen de uitverkiezing en de roeping, maar ook uit het verband van dit vers met het onmiddellijk voorafgaande. De uitverkoren en dierbare steen, die door God in Sion gelegd werd, is voor sommigen een steen des aanstoots en een rots der ergernis. Zij stooten zich dan ook aan het Woord, dat een verkondiging is van dien steen. En hiertoe zijn zij gezet, zoo voegt de apostel ten slotte er aan toe in vs. 8. Zij hooren dus het Woord maar worden toch niet geroepen. In tegenstelling nu met hen zijn de heiligen een uitverkoren geslacht, die juist daarom wel geroepen worden uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht. In vs. 21 van hetzelfde hoofdstuk gewaagt de apostel meer van het doel hunner roeping. Ze zijn hiertoe geroepen, dat ze de voetstappen des Heilands zouden navolgen, en daarom ook tot lijdzaamheid en zachtmoedigheid, als ze worden gesmaad en geslagen. Dezelfde gedachte vinden we weer in I, 3:9: Vergeldt niet kwaad voor kwaad, of schelden voor schelden, maar zegent daarentegen; wetende, dat gij daartoe *geroepen* zijt, opdat gij zegening zoudt be-

erven. In 5:10 wordt nadruk gelegd, in de eerste plaats op het feit, dat het de God aller genade is, die ons heeft geroepen; en in de tweede plaats op het einde dier roeping in de eeuwige heerlijkheid. Zoo is het ook in II, 1:3: Gelijk ons Zijne goddelijke kracht, alles, wat tot het leven en de godzaligheid behoort, geschonken heeft door de kennis Desgenen, Die ons *geroepen* heeft tot heerlijkheid en deugd. En in II, 1:10 wordt nogmaals de roeping met de verkiezing nauw verbonden in het bekende woord: Daarom, broeders, benaarstigt u temeer om uwe *roeping* en *verkiezing* vast te maken, want dat doende zult gij nimmermeer struikelen.

Zoo is dus de roeping een daad van den God aller genade in Christus Jezus, waardoor Hij den uitverkoren zondaar onwederstandelijk uit de duisternis overzet in Zijn wonderbaar licht. Ze is geen werk, dat in het diepst van ons bestaan, beneden ons bewustzijn plaats heeft, zoodat ze niet doordringt tot onze ervaring, zooals dit het geval is met de wedergeboorte in den engeren zin des woords. Integendeel, ofschoon de aanvangen van dit genadewerk in het mystieke van het leven des harten door den Heiligen Geest worden gewrocht en voor ons verborgen zijn, toch heeft de roeping als geheel juist betrekking op ons bewustzijn. Het is door deze almachtige roeping, dat we ooren ontvangen om te hooren, oogen om te zien, verstand met goddelijk licht bestraald, om te verstaan de dingen, die des Geestes Gods zijn. Ze geeft ons den rechten blik op de dingen van het Koninkrijk Gods. Ze doet ons de zonde zien en kennen, zooals we haar van nature niet kunnen zien; ze geeft ons een blik op den Christus, Zijn kruis en opstanding en verheerlijking, de kracht en heerlijkheid Zijner genade, de heerlijke weldaden des heils, de volheid van genade, van vergeving der zonden, rechtvaardigmaking, wijsheid van God, heiligmaking en volkomene verlossing, die ons met al wat in ons is naar Hem en het bezit van Hem doet verlangen, doet hongeren en dorsten. Van nature mogen we veel, alles van Hem weten, zonder dat we Hem kennen. Maar door deze roeping is het, dat we Hem Zelven kennen in den rijkdom Zijner genade en uitroepen: al wat aan Hem is, is gansch begeerlijk! Ze is eene roeping, waardoor we kennis, geestelijke kennis bekomen van den wille Gods over ons, van onze levensroeping als het volk van Gods Verbond in het midden der wereld; waardoor we in beginsel met den dichter beginnen te zingen: Hoe lief heb ik uwe wet, zij is mijne betrachting den ganschen dag! En ze is eene roeping, waardoor het licht des eeuwigen levens, het licht der heerlijkheid over dood en graf, ons tegenstraalt en we over de bergen van dit tranendal henenzien op de eeuwige hope van de stad, die fundamenten heeft. Daarom is ze eene roeping *uit* de duisternis *tot* het licht, *uit* den dood *tot* het leven, *uit* de zonde en ellende, waarin we van nature verzonken liggen, *tot* gerechtigheid en heiligheid, *uit* leugen en ongeloof *tot* de waarheid en het geloof, *uit* de vervreemding van God, waarin we geen hope hebben, *tot* de gemeenschap Zijns Zoons, Jezus Christus onzen Heere, en de eeuwige heerlijkheid!

Deze roeping wordt gewoonlijk onderscheiden in eene uitwendige en inwendige roeping, eene onderscheiding, die wel gehandhaafd kan blijven, mits we maar goed verstaan, wat er mede wordt bedoeld. In de eerste plaats mag er nadruk op worden gelegd, dat deze uitwendige roeping en inwendige roeping niet mogen worden beschouwd als twee roepingen, de eerste waarvan algemeen is en de tweede particulier. Zoo wordt maar al te dikwijls gedaan, niet zonder kwade gevolgen. De uitwendige roeping is dan eenvoudig de algemeene verkondiging des Evangelies door menschen. Deze blijft dan in velen zonder effect, schoon ze toch ook voor hen een welmeenende roeping Gods tot zaligheid was, terwijl ze in anderen door de werking des Heiligen Geestes de gewenschte vrucht draagt. Bij deze voorstelling behoeft men slechts ééne schrede verder te gaan, om te komen tot de kansleer en op het spoor van Arminius uit te komen. Dit is echter niet de bedoeling van de onderscheiding. Als we over de roeping spreken als een schakel in den keten des heils, over de roeping in zaligmakenden zin, bedoelen we nooit iets anders dan dat genadewerk Gods, waardoor God den uitverkoren zondaar overzet uit de duisternis in Gods wonderbaar licht. En deze roeping heeft twee zijden, eene uitwendige en eene inwendige. Ze verhouden zich tot elkander als vorm en inhoud, als het werk en het middel, waardoor dit werk wordt gewrocht. Ze vormen samen één geheel. Ze zijn éene roeping. Het ware dan ook beter, inplaats van te spreken van eene uitwendige en eene inwendige roeping, om te zeggen, dat de roeping beide uitwendig en inwendig is. Ook de uitwendige roeping toch is geheel het werk Gods door den Heiligen Geest, zoowel als de inwendige. En eerst als beide tezamen gaan is er die roeping Gods, waardoor de zondaar uit de duisternis wordt overgezet in het licht des levens.

Zeker, de uitwendige roeping, of de roeping naar hare uitwendige zijde is het Woord Gods, zooals dat in menschelijke vormen, in menschelijke taal, en, in de verkondiging des Evangelies, ook met menschelijke stem tot ons wordt gebracht. Ook dit Woord, de Schrift en de verkondiging er van, is van het begin tot het einde Gods Woord. We moeten natuurlijk niet gaan bazelen van een Woord Gods in den Bijbel, alsof niet geheel de Schrift van het begin tot het einde goddelijk ware, de volle openbaring van den God onzer volkomene zaligheid in Christus Jezus. Dat zou ons op een spoor brengen, aan het einde waarvan we zouden ontdekken, dat we geen Woord Gods overhielden. Neen, de Schrift is Gods Woord, van het begin tot het einde het kunstgewrocht des Heiligen Geestes. Zelfs gaat het niet aan om te spreken van een goddelijken en menschelijken factor in de Schrift. Wel is het waar, dat de openbaring Gods door menschen tot ons kwam en in den loop eener menschelijke geschiedenis voor

onze oogen werd ontplooid. Maar daarbij mogen we nimmer vergeten, dat ook de stramien, waarop dit goddelijk borduurwerk der openbaring door den Heiligen Geest in den loop der geschiedenis werd geweven, niet van den mensch, maar van God is. Hij *vond* geen openbaringsorganen, door welke Hij Zijn Woord sprak, maar Hij bereidde ze. Hij *vond* geen menschelijke geschiedenis, tijden, landen en plaatsen, omstandigheden en ervaringen van personen, die Hij dan geschikt achtte, om als basis voor Zijne openbaring te dienen, maar Hij schiep ze en maakte ze geschikt tot het doel, dat Hij Zich had voorgesteld. Zoo is de Schrift geen mengeling van Goddelijke en menschelijke factoren, nog veel minder van Goddelijke en menschelijke elementen, maar van het begin tot het einde Gods Woord, vol van kracht en leven, vol van genade en waarheid, vol van licht en geest. De Schrift is niet dood, maar leeft. Ze is een getuigenis des Geestes, die haar centrum heeft in de sprake van den Zoon, het Vleeschgeworden Woord. De roeping, die er uitgaat van het Woord is dus een werk Gods, ze is eene Goddelijke roeping. Daarbij komt nog, dat God die roeping laat uitgaan tot wie Hij wil, ook als het Woord wordt verkondigd door de gemeente en door hare ambtelijke bediening van dat Woord. Want immers, daar wordt het Evangelie verkondigd, waar God het naar Zijn welbehagen zendt. Ook de uitwendige zijde der roeping is dus geen menschelijke, maar eene Goddelijke roeping.

En toch vermag dit Goddelijk getuigenis, hoe rijk en vol en met klem het ook mag worden verkondigd, hoe waar het ook zij, dat het vol is van het leven en de trilling van het licht des Geestes, zonder meer het niet om het Goddelijk licht nu ook te ontsteken in de ziel van één enkel zondaar. Want de duisternis begrijpt het licht niet, de dood kan tot het leven niet komen. Het baat mij ten slotte niet, dat de electrische draad wordt aangelegd tot aan mijne woning, of ook zelfs mijn huis wordt binnengeleid. Die draad mag trillen van leven en licht, hij mag kracht genoeg hebben, om mij zelfs te dooden, zonder meer ontsteekt die draad het licht in mijne woning niet. Als de draad ten slotte niet uitloopt op een electrische lamp of lichtbol en als ook dan zelfs niemand het licht aandraait, blijft het donker in mijne woning. Zoo is het ook met de levende draad van het Woord onzes Gods. Dat Woord, zooals het in menschelijke taal en menschelijke vormen ons is geopenbaard, brengt de levende draad des Geestes, trillend van licht-leven, tot ons oor, tot ons natuurlijk verstand, dat in duisternis verkeert. Het is niet dood, maar leeft. De vorm is menschelijk, zou zelfs ons niet kunnen bereiken dan door menschelijke taal. Maar die menschelijke taal is toch drager van het levend en eeuwig blijvend Woord van God. En toch zal eerst dan het licht worden ontstoken in de donkere ziel van een zondaar, als de Heilige Geest Zelf in en door dat Woord almachtig en scheppend roept, oogen geeft om te zien, ooren om te hooren, den zondaar krachtdadig in hart en verstand grijpt, om hem alzoo uit de duisternis over te zetten tot Zijn wonderbaar licht. En dit is de inwendige roeping, de inwendige kracht Gods in de verkondiging des Evangelies, waardoor alleen de roeping zaligmakend en onwederstandelijk wordt.

Het is daarom dan ook alleen door het Evangelie, dat de Geest roept tot het licht en ten leven. De levende en van licht-trillende draad der Schrift kan niet worden vervangen door een doode draad van een menschelijk woord. Van dit laatste bedient Zich de Geest niet om uit de duisternis tot het licht te roepen. Zij, die dan ook de roeping meenen te hebben, om dat Woord te bedienen, om de levende draad te leiden tot het verstand en het hart des menschen door de verkondiging des Evangelies, hebben dan ook wel toe te zien, dat ze niets anders zijn dan bedienaars des Goddelijken Woords. Zij mogen daarvan niets toedoen of afdoen, op straffe van hunne namen uitgedelgd te zien uit het boek des levens. Geen menschelijke philosofie mogen ze verkondigen. In geen algemeen aanbod van genade en zaligheid aan alle menschen mogen ze dat Woord veranderen. Maar altijd en overal moeten ze niets anders zijn dan *ministri verbi divini,* dienaars des Goddelijken Woords. En dat Woord, uitgedragen op menschelijke woorden en door menschelijke stem, doodt, maar maakt ook levend, is een reuke des doods ten doode, maar ook een reuke des levens ten leven, verblindt en verhardt, maar verlicht en vermurwt ook. Wie dat niet wil, kan van dit levende en scherpsnijdend Woord van God nooit bedienaar zijn. Want wie is tot deze dingen bekwaam? Maar wie het door goddelijke genade wel heeft geleerd te willen, die weet, dat hij ook in de verkondiging van dat machtige Woord Gods altijd Gode welbehagelijk is. Hem alleen zij de eer en alle heerlijkheid tot in der eeuwigheid!

H. H.

EEN WOORD VAN EEN MOEDER

Mevrouw Wesley schreef aan haar zoon het volgende antwoord op zijn vraag: "Welke uitspanningen zijn mij geoorloofd?"

"Wilt ge beoordeelen of een uitspanning geoorloofd of niet geoorloofd is, houd je dan aan dezen regel: alles, wat je verstand verzwakt, wat de teerheid van je geweten, je zin voor het goddelijke, je streven naar het hoogere en geestelijke vermindert: kortom, wat de macht van je sterfelijk lichaam over je onsterfelijke ziel verhoogt, is zonde, al zou het op zichzelf ook nog zoo onschuldig zijn."

DON'T FORGET

to have your Standard Bearers neatly bound.

With this number the seventh volume is complete.

Only $2.00 per volume in black imitation leather.

C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S. E., Grand Rapids, Mich.

EXEGETISCHE STUDIEN

IV

Het wil nog al eens gebeuren, dat, wanneer een Gereformeerd mensch de Gereformeerde waarheid verdedigt tegenover een aanhanger van de ketterij der Drie Punten, zulk een aanhanger gebruik wenscht te maken van II Cor. 5:18-21.

Daar staat: "En alle deze dingen zijn uit God, die ons met Zichzelven verzoend heeft door Jezus Christus, en ons de bediening der verzoening gegeven heeft. Want God was in Christus de wereld met Zichzelven verzoenende, hunne zonden hun niet toerekenende, en heeft het woord der verzoening in ons gelegd. Zoo zijn we dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade: wij bidden van Christus wege, laat u met God verzoenen. Want dien die geene zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in hem."

In den loop van het gesprek tusschen dien Gereformeerden mensch en dien Drie Punten verdediger, was men als vanzelf gearriveerd bij het *welmeenend aanbod van genade van Godswege aan allen die het Evangelie hooren.*

De Gereformeerde had gezegd: Ge kunt geen steun vinden in de Schrift en de Belijdenis der vaderen voor zulk een misbaksel. Het is Arminiaansch en Pelagiaansch, man! Toen werd door den tegenstander, langzaam en met nadruk op elk woord, het boven neergeschreven Schriftgedeelte voorgelezen. En de tegenstander zou er haast aan toegevoegd hebben: Basta! In elk geval, hij gevoelde het zóó overtuigend, hier was het laatste woord gezegd. Men behoefde eigenlijk in het geheel geen verklaring der woorden geven. Dit gedeelte sprak als vanzelf. Hier lag nu eens een Schriftgedeelte, hetwelk element voor element, bijna letterlijk leerde, dat: *God de genade in Christus welmeenend aanbood aan allen die het Evangelie hoorden.*

't Was eigenlijk overbodig, maar hij zou zich de moeite getroosten om, element voor element, dit bewuste aanbod uit te stallen voor de oogen van dien stijven Gereformeerde.

Element 1. Het is een *aanbod van genade.* Dat is duidelijk uit vers 19, waar gesproken wordt van de historische verzoening in het kruis van Golgotha. God was in Christus verzoenende. En die verzoening, dewelke nu objectief werkelijkheid geworden was aan het kruis, verschijnt op de preekstoel in vers 20, het laatste gedeelte: . . . . laat u met God verzoenen. Dus, zoo redeneerde de tegenstander, de predikers staan nu allerwege op de preekstoelen en bieden de verzoening in Christus aan in naam van Hem die ze bewerkstelligde.

Element 2. Het is een *welmeenend* aanbod van Godswege. Het is zóó welmeenend, dat de Heere staat te bidden op de preekstoel door het instrument van den prediker, of ge toch als 't u blieft uzelven wilt laten verzoenen. Kan het nog welmeenender? Het staat er eigenlijk in dat ééne vers wel tweemaal: Alsof God door ons *bade*: wij *bidden* van Christus wege. Luister nu toch eens, gij stijfhoofdige Gereformeerde: beide God en Christus bidden in en door den prediker of al de toehoorders in de kerken van alle eeuwen en in alle talen, natiën en volken zich willen laten verzoenen! En als er nu een Evangelist staat te smeeken en te pleiten en bijkans te schreien op de "platform," opdat toch de scharen mogen komen en op het zondaarsbankje knielen, dan wendt gij uw hoofd en hart achterwaarts en gromt zooiets van "ongereformeerd," "methodistisch," "Arminiaansch," "Pelagiaansch," en meerdere van die fraaiigheden. Neen, man, ik geloof op grond van Gods Woord, hier in II Cor. 5:18-21, in een *welmeenend* aanbod van genade van Godswege.

Element 3. Het is een aanbod van Godswege dat *algemeen* is. Het komt tot *allen* die het Woord hooren. Gij, Gereformeerden, spreken altijd van verkiezing en verwerping. Gij wordt eerst welsprekend wanneer ge het hebt over de onmacht des zondaars, zijn groote verdorvenheid, zijn verdoemenis voor God, zijn vreeselijk lot, wanneer hij een der verworpenen is. Altijd zijt ge aan het schiften in de Kerk en spreekt maar liefst van het bundelken der levenden, van de weinigen die het eeuwige leven ingaan. Ge wilt niets weten van een kans ten leven voor allen, maar ge stelt het voor alsof het naar de intentie Gods is als er velen naar de hel gaan. Ge zijt nauw in de ingewanden. Paulus wist het wel anders voor te stellen. En op zijn voetspoor heeft onze Synode van Kalamazoo terecht uitgesproken, dat God alle menschen liefheeft, hetgeen Hij duidelijk doet blijken in de verkondiging van een verzoening in Christus voor allen. Wat bazelt ge toch van een particulier Evangelie? Luister nu toch eens naar Gods eigen Woord! Hier in dezen tekst staat letterlijk, dat de Heere Zijn verzoening aanbiedt aan de *wereld*!! Neen, nog veel sterker. Er staat, dat de Heere de *wereld* met Zichzelven *verzoend heeft.* Er is dus een algeheele verzoening. En het zwaartepunt in die verzoening staat er ook nog verder vermeld: hunne zonden hun niet toerekenende. Wat wilt ge nog meer? Ga toch huppelende de wereld door, ongeveer zooals Dr. M. R. De Haan en het Leger des Heils het doen en verkondig het aan de geheele wereld, dat ze met God verzoend is, dat haar strijd vervuld is, dat ze van de hand des Heeren dubbel ontvangen heeft voor alle hare zonden! Dat is nog eens een ruim Evangelie! Wacht maar! Onze Synode heeft het ook wel zoo ruim bedoeld en we komen daar zeker uit, alleen maar, we moesten voorzichtig zijn met sommigen van die stoere, stijfhoofdige Gereformeerden. Daarom moest het dan ook voorzichtig gezegd, slim opgesteld. Let toch op dien mooien grond voor het eerste punt: God heeft alle menschen lief, *want Hij laat Zijn Evangelie hun verkondigen!* Daar zit alles in van de algemeene verzoening. Ja, ja, het geleerde drietal, de wijze driestar

van onze kerken heeft zeker II Cor. 5:18-21 verstaan. Kom, erken het, ge zijt geheel en al verslagen!

Nu zullen we dezen mensch laten snoeven en hem stilzwijgend overlaten aan de zorgen van dien Gereformeerde in wiens gezelschap we hem vonden. Een Gereformeerd mensch staat zijn man. Hij zal hem het antwoord niet schuldig blijven. Wat we echter wel doen zullen is, dat we het geponeerde zullen bewijzen onzin te zijn en leugen, om daarna een Schriftuurlijke verklaring te geven van dit Schriftgedeelte.

In de eerste plaats, is het niet waar, dat deze tekst een *aanbod* van genade leert. We hebben hier niets minder dan een verkondiging van wat God *gedaan* heeft. God heeft de wereld met Zichzelven verzoend. Dat is een daad. En die daad is historie geworden lang voordat honderdduizenden der menschen het Kruis-Evangelie gehoord hebben. God verzoende de wereld met Zichzelf *in Christus*. Dat ziet klaarblijkelijk op het Kruis van Golgotha. Dat is achter den rug; dat is gebeurd en is een feit der historie. En de uitdrukking: . . . . laat u met God verzoenen, is ook al geen aanbod maar een *gebod*. Er staat letterlijk: Weest met God verzoend! (Grieksch: *katallagcete.*) En nu moeten we wel verstaan, dat dit gebod metterdaad geboden kan worden omdat de grond ervoor aanwezig is. Juist omdat God de wereld met Zichzelf verzoend heeft; juist omdat dit een feit der historie is — mogen, neen, moeten de ambassadeurs van Christus dit gebod doen hooren: Christus is voor u gestorven op Golgotha's kruin; dat werk van den Christus, dat verzoenend sterven komt u toe uit het hart van God; in dat middenpunt der historie hebt ge het groote verzoeningswerk van den Drieëenigen God: God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, hunne zonden hun niet toerekenende. Daarom — *weest verzoend met God!* Is dat nu een aanbod? Neen het is het woord der bediening der verzoening hetwelk gelegd is in de Apostelen des Lams.

Hier moeten we nog een tweetal opmerkingen maken. In de eerste plaats, verwarre men dit gebod niet met den eisch van geloof en bekeering. Dat is geheel iets anders. Die eisch komt tot een iegelijken mensch, hetzij door de roeping die door alle dingen geschiedt en die het menschdom toeroept: God is God en Hij moet gediend en gedankt worden, hetzij die komt in duidelijker taal, wanneer men naar Gods Raad opgaat met de heirscharen Israels van den ouden dag of nu in de Nieuwe Bedeeling in de Kerk des Nieuwen Testaments zijn schreden richt naar Gods altaren. Maar in het Schriftgedeelte hierboven aangehaald gaat het over den particulieren inhoud van het Evangelie. De verzoening is geschied; is volkomen, zoo volkomen, dat toen Christus aan het kruishout stierf en al den bangen arbeid Zijner ziel gewrocht had, al de zonden vergeven waren. Dat staat letterlijk in den tekst. Daar kan men nooit omheen laveeren. En daarom kan dan ook dien inhoud positief en absoluut gepredikt worden en wordt hij gepredikt in den vorm van een gebod van Godswege: Weest verzoend met God! Straks daar meer over. In de tweede plaats, loope men het redebeleid niet vooruit hier met te vragen naar den inhoud van den term *wereld.* Daar ontvangen wij een antwoord op ter bekwamer plaatse. (Dat deze verzoening in de prediking wel degelijk in den vorm van een gebod tot ons komt en zoo in den origineelen tekst staat kan men gereedelijk opmerken in de vertaling van dien tekst in den Engelschen Bijbel. Daar staat het ook in den vorm van een gebod: *Be ye reconciled to God.*)

In de tweede plaats, merken we op aangaande element 2 van den aanhanger der Drie Punten, dat God zeker alles meent wat Hij zegt of gebiedt of belooft. God is geen mensch dat Hij liegen zou. De Heere veinst nimmer en het is zonde dit ook maar te denken. Maar hier zit het: velen van hen die het zoogenaamde aanbod van genade ontvingen gaan toch verloren, zoodat de vraag opkomt: Meent God niet wat Hij belooft? Daar komt bij, dat de Schrift overduidelijk spreekt van een verkiezing en verwerping, zoodat zelfs van de zijde der goddeloozen tegengeworpen wordt: hoe kunt ge in den naam van God ons genade en het eeuwige leven aanbieden, daar God van voor de grondlegging der wereld al besloten heeft wie behouden worden en wie ten verderve gaan zullen? Meent God dan wat Hij aanbiedt? En daarom moest dat aanbod een *welmeenend* aanbod geheeten. Maar vraagt ge mij of God welmeenend hier in dit Schriftgedeelte ons bekend maakt, dat Hij de wereld met Zichzelf verzoend heeft in Christus; en of God het van harte ernst is als Hij laat gebieden dat de voorwerpen van die verzoening zich laten verzoenen met God, dan hebt ge met ons geen moeite want dat stemmen wij volmondig toe.

In de derde plaats, spreken we het onomwonden uit, dat in element 3 ons een leugen werd verkondigd door den aanhanger der Drie Punten. En het is ook onzin. Daar is niet alleen geen *algemeen* aanbod, maar ook geen *algemeen* gebod in den tekst, om de eenvoudige reden, dat er van geen algemeene verzoening sprake is. Als men den weg opgaat van dien aanhanger der drie punten, dan werkt men zich zoo vast als een muur. Dat zullen we hier aantoonen. Als die wereld, waarvan in den tekst sprake is, alle menschen hoofd voor hoofd beteekent, dan gaan alle menschen ook daadwerkelijk naar den hemel. Want er staat van diezelfde wereld: hunne zonden hun niet toerekenende. Nu, zullen woorden iets beteekenen, dan houdt dit in, dat al de voorwerpen van de verzoening die in Christus is voor eeuwig zalig zijn, want hun zonden zijn weg.

Hoe ter wereld moet nu de Arminiaansche prediker de dingen voorstellen? Hij begint met de genade van dezen tekst aan te bieden. Hij biedt de verzoening in Christus in Gods naam welmeenend aan. En hij omschrijft in verrukkelijke termen de heerlijkheid van die genade: Uwe zonden voor eeuwig weggedaan. Doch het is nu eenmaal een feit, dat de meesten niets van die genade willen hebben. En wat gebeurt er met hen? Zij gaan ten verderve. Dat moeten die predikers ook

verkondigen en dat erkennen ze ook. Maar nu komt er een netelige vraag voor hen: zooeven zeidet ge, dat hunne zonden niet toegerekend waren en waar komen die zonden nu vandaan, waarom degenen die uw aanbod niet aannamen nu verloren gaan? En zij blijven u het antwoord schuldig, totdat ze ook den tweeden stap wagen en het borgtochtelijke uit het werk Christi loochenen en verzeilen voor goed in moderne wateren. En zoodoende het geheele Evangelie verliezen.

Daar komt nog bij, dat het al heel vreemd aandoet, als men den inhoud der verzoening op de wereld toepast hoofd voor hoofd, in het licht van hetgeen de Apostel Paulus er mee doet. Bij hem in deze verzen is het geheel anders. Bij hem is alles wel degelijk particulier. We moeten wel voor de aandacht houden, dat ge den tekst zóó moet lezen: Paulus een apostel van Jezus Christus, door den wil Gods, en Timotheus de broeder, aan de gemeente Gods die te Corinthe is, met alle de heiligen die in geheel Achaje zijn . . . . weest verzoend met God! Let er toch op, dat er staat: . . . . laat *u* met God verzoenen! Ge kunt dit maar niet even willekeurig op een ieder en een iegelijk toepassen. Die *u* was de gemeente Gods. En het was zeker de gemeente Gods die met God verzoend was in Christus en niemand meer. Dus het spreken van het eerste punt is leugentaal en 't huppelen door de wereld met een algemeen welmeenend aanbod van genade van Godswege voor allen moet ophouden. Het is niet alleen leugen, maar het is ook Godtergend, want men stelt God bedriegelijk voor. God heeft de geheele wereld, hoofd voor hoofd, niet met Zichzelven verzoend, hunne zonden hun niet toerekenende. Als dat waar was, dan gingen we allen naar den hemel. Dan is Judas, hoe dan ook, ook in den hemel aangeland en komen al de goddeloozen van alle eeuwen er ook in en zijn er in het verleden ingekomen. Want als de Heere hunne zonden hun niet toegerekend heeft, dan vervalt alle rechtsgrond voor de verdoemenis van eenig menschenkind, hetwelk ooit leefde, leeft of zal leven. Ge gevoelt het, lezer, hoe onzinnig deze verklaring is. Ze zou immers het getuigenis van den Heiligen Geest tegen het gansche Woord van God in strijd brengen? Het gansche Woord is van den Geest en die Geest is één. En ten slotte, het is overduidelijk uit het schoone slotvers van dit Schriftgedeelte, dat Paulus niet het oog heeft op de wereld, hoofd voor hoofd, zoodat het resultaat der verzoening Gods af zou hangen van den vrijen wil des menschen om die voorwerpelijke verzoening aan te nemen of te verwerpen, maar dat hij het oog heeft op de verlossing, wassching, rechtvaardigmaking en verheerlijking van de gemeente Gods, die uit het hart van God ons tegenschittert (vers 18); die in de volheid des tijds, voorwerpelijk ons voor oogen geschilderd werd in het Kruis Christi (vers 19); en die door Woord en Geest, onderwerpelijk op het hart van het volk Gods gebonden wordt in het uur der minne (vers 20). Dat is duidelijk uit het slotvers, waar ter eener zijde, de borgtocht Christi met zijn vrucht, deels als parallel, deels als contrast, ons het heerlijk Evangelie als daadzaak in een hoofdsom biedt; en, ter anderer zijde, waar hier voor *wereld* de voornaamwoorden *ons* en *wij* voorkomen.

Nu de positieve verklaring van dit gedeelte.

Laat me beginnen met het onmiddellijke verband aan te toonen.

Vers 17 is een jubellied: Zoo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel: het oude is voorbij gegaan, zie, het is alles nieuw geworden!

Dit vers is een conclusie die geboren werd uit de herdenking van het feit, dat Christus Jezus voor ons gestorven was niet alleen, maar ook voor ons opgewekt was (vers 15b). Daaruit concludeert de Apostel, dat wie dan ook in dien Christus is een nieuw schepsel is. En zoo nieuw, dat alle dingen van het vorige leven, alle oude dingen voor goed weggegaan zijn en dat daarvoor in de plaats niets dan nieuwe dingen kwamen. De Apostel had die blijmare ook al opgevangen uit het profetische woord, toen Jehova Zijn bondsvolk toeriep, dat Hij alle dingen nieuw maakte. Of ook, dat Hij al het oude als een doek zou oprollen, opdat een nieuwe hemel en een nieuwe aarde verschijnen mocht, waarin gerechtigheid wonen zoude. Daarom mocht de Apostel jubelen van *alle dingen.* En dan geeft hij in onze tekstwoorden, en meer bepaald in vers 18, den oorsprong aan van die heerlijke nieuwe dingen. En die oorsprong is de Raad des Heeren; is het hart van God; is uit God.

Maar zijn uitgangsput zoekende en vindende in den Raad Gods, ziet hij dan ook meer dan enkel het persoonlijke van die eeuwige vernieuwing. In vers 17 ging het over "indien *iemand* in Christus is," dus het persoonlijke, individueele, staat daar op den voorgrond. In vers 18 echter staat het organische op den voorgrond en daarom gebruikt de Apostel daar het woord *wereld.*

Aangaande dit woord *wereld* merken we het volgende op: a) Dat dit woord in de Schrift niet altijd dezelfde beteekenis heeft. Soms ziet het op de physische phaenomena, namelijk, het geheel der geschapene dingen, hemel, zee en aarde. Zooals in Ps. 90:2; Joh. 1:3; en tallooze andere plaatsen van Gods Woord. Soms ook ziet het op de wereld der goddeloozen, die zich onder inblazing des duivels keeren tegen God en Zijn Gezalfde, zooals in I Joh. 2:16 en 17: "Hebt de wereld niet lief . . . Want al wat in de wereld is, namelijk, de begeerlijkheid des vleesches en de begeerlijkheid der oogen en de grootschheid des levens . . . .," enz. Doch dat kan de Apostel ook niet op het oog hebben, want van die wereld zegt Jezus, dat Hij niet voor haar bidt. "Ik bid niet voor de wereld," enz. (Joh. 17:9b.) Bovendien lezen we van die wereld in het verband van de bovengenoemde teksten, dat zij ten verderve gaat met al die de wereld liefhebben. En in mijn tekst wordt de wereld behouden, dus dat klopt niet. Doch de Schrift bezigt het woord wereld ook nog in een anderen zin. Zooals in Spr. 8:31; Joh. 3:16; I Joh. 2:2. Daar

is de wereld het voorwerp van de vermakingen van de Opperste Wijsheid en dat wel vóór dat die wereld geschapen was. We hebben hier het oog op Spr. 8:22-31. Daar staat zelfs, dat die Wijsheid Gods zich vermaakte met de menschenkinderen vooraleer zij geschapen waren. Dus daar wordt de wereld bezien uit het oogpunt der eeuwige verkiezing en dan wel zoo als zij eenmaal zal pronken en pralen voor het aangezichte Gods. Een beeld ervan kunt ge aanschouwen in die gedeelten van Jesaja waar hij het Vrederijk bezingt of ook in de laatste hoofdstukken van de Openbaring van Johannes, waar God met zijn volk tabernakelt in een nieuwe hemel en een nieuwe aarde (dus ook wereld) waarin gerechtigheid woont. Zij is de wereld waar God in liefde Zijn Zoon aan schenkt (Joh. 3:16); of ook de wereld wier zonden vergeven zijn door de verzoening die in Christus is (I Joh. 2:2).

En als wij nu aandachtig de beschrijvingen van die wereld bestudeeren in de profetiën van Jesaja, Jeremia en anderen, alsmede de beschrijving die Johannes op Patmos ervan geeft, dan zien we, dat die wereld meer inhoudt dan juist de uitverkorenen zonder meer. Ook Rom. 8:19-22 is hierbij van het allergrootste belang. Want dan merken we, dat onze God Zijn uitverkoren Kerke, rondom haar Hoofd Christus zal plaatsen in een lusthof, die onbeschrijfelijk schoon zal zijn. Ook in verband met die nieuwe schepping is het waar, dat het nooit in het hart des menschen is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft voor Zijn volk. Als we slechts in dit verband zien, dat het woord wereld in mijn tekst genomen moet worden in den organischen zin van het woord. En het pronkjuweel van die nieuwe wereld zal het geslacht der kinderen Gods zijn, die nu niet als Adam op eigen voeten staan, maar gevonden worden in hun Hoofd Christus. Dan zullen weer, maar nu eeuwiglijk, hemelsch en geestelijk, alle dingen in die heerlijke wereld den mensch dienen, opdat hij zijn God moge dienen.

b) Die wereld doorloopt een proces van wording. Zij komt tot die duizelingwekkende hoogte van jubelend geluk in eeuwige, hemelsche vreugde door een langen, bangen weg van zonde en ellende. Onder den toorn Gods vanwege de zonde; en het aardrijk met alle dingen, alle oude dingen onder den vloek Gods, om diens wil die het der ijdelheid onderworpen heeft. De gansche wereld wordt verdoemelijk voor God. En het schijnt alsof het eeuwig uit is met het werk van Gods handen. Maar God is de Heere. Hij gedenkt Zijn verbond. Met het oog op de wereld Zijner eeuwige vermakingen, uit en naar Zijn Raad, verzoent Hij die wereld die in den tijd Hem vijandig gezind werd met Zichzelf in Christus. Juich nu treurend Golgotha! En alle ziel die in Zijn Boek des Levens opgeschreven staan, tezamen met de zuchtende hope des stommen schepsels zijn van eeuwigheid aan Christus gegeven tot een Hoofd en Borg. En voor dat alles gaat Hij den dood in. En zooals de eerste Adam alles meesleurde in eeuwige jammer en ellende, verhoogt de tweede Adam alle dingen der wereld van Gods welbehagen tot een ongekende hoogte. Zoodat straks alle dingen die in den hemel en die in de aarde zijn tezamen tot één vereend kunnen worden in Immanuel, den knecht des Heeren. En den Drieëenigen God toegebracht worde alle lof, dankzegging en majesteit tot in der eeuwigheid. Want Hij moet zijn alles en in allen.

Dat is gebeurd in historischen zin op het kruis. Daar werd die verzoening van Gods wereld met Hemzelf tentoongesteld voor aller oog. Daar had alle vloek, alle toorn, alle macht van zonde en dood en graf voor eeuwig uit. Want Christus werd daar voor ons (de in de zonde en dood en ellende en vloek gevallen wereld van Gods welbehagen) zonde gemaakt. Nu wel verstaan, dit kan nooit bedoeld zijn in ethischen zin, want er staat bij, dat Hij geen zonde zelfs kende. Er is nooit geen bedrog in Zijn mond geweest. Neen, maar Hij is daar zonde gemaakt in rechtelijken zin. De schuld der zonde rustte naar Gods welbehagen op Hem en daar torste Hij de last des toorns Gods en de vloek over de wereld. Daarom is de vrucht van dat torsen van onze lasten ook op te vatten in den rechtelijken zin des woords. Hij werd onze schuld toegerekend; wij worden Zijne gerechtigheid toegerekend: de rechtvaardigheid Gods.

Dat is een daadzaak; een feit der historie, die op iedere bladzij van het Evangelie vermeld staat. Zoo werkelijk, dat wij, de verkorenen, al in ons Hoofd in den hemel gezet zijn, waar ook onze wandel is. Zoo werkelijk, dat het stomme schepsel rijkhalzend zich strekt naar de eindelijke volmaking van hetgeen in voorwerpelijken, principieelen zin aan het kruis geschiedde. Zij hunkeren naar de openbaring der kinderen Gods. Tot vrijmaking van het schepsel van de banden des verderfs en der ellende.

Die voorwerpelijke schat moet thuis gebracht worden aan het hart van Gods lieve kinderen die van eeuw tot eeuw geboren worden in dit jammerdal. Gij moogt het ook noemen de uitvergadering der Kerke Christi van geslacht tot geslacht, uit alle talen, natiën en volken. Overal waar dat volk gevonden wordt moet hen bevolen worden: *weest verzoend met God!* En het moet goed duidelijk gemaakt worden, dat al hun heil verdiend, volbracht, volmaakt is in Christus. Ze moeten, onderwerpelijk, uit den vervreemden staat van vreeze en angst gebracht en verzoend worden met God. En dit is een proces dat duurt tot aan den laatsten snik. Van Zondag tot Zondag moet dat volk getroost worden en toegeroepen, dat God hen lieft met een eeuwige liefde en hen daarom trok met goedertierenheid. Toegeroepen, dat hunne strijd vervuld is, hunne misdaad verzoend is, dat ze van de hand des Heeren dubbel ontvingen voor alle hunne zonden. Toegeroepen het gebod Gods: *Weest verzoend met uw God!*

Daarom moeten hunne namen genoemd. En als gij hun naam wilt weten, dan kunt ge die hooren in hetzelfde verband. Bestudeer dan de eerste verzen van ditzelfde hoofdstuk: zuchters in dezen aardschen,

zondigen tabernakel; verlangers naar de hemelsche woonstede; hunkerenden naar de overkleeding Gods; bezitters van het onderpand des Geestes, waardoor ze willen inwonen bij den Heere en uitwonen van het lichaam, enz.

Maar — buiten zullen zijn de honden, en de toovenaars, en de hoereerders, en de doodslagers, en de afgodendienaars, en een iegelijk die de leugen liefheeft en doet . . . .

Zoudt gij die een aanbod van genade durven prediken?

G. V.

CONTRIBUTION

Sept. 2, 1931.

Dear Editor:—

Very contrary to your usual "to the point" method used in writing to those of contrary opinion, I noticed from your recent editorial about the "neither-nors" that sarcasm and personal insinuations are resorted to as a means of defense. This I had least of all expected of the editor whose policy has been to treat his material to the point.

Without mentioning my name it is evident from the first paragraph as well as from the remainder of the article that undersigned is here classified with those whom the editor describes as persons who attempt to minimize the actually existing breach between the Prot. and C. R. Churches. Also as those who consider themselves to be, and leave with others the impression that they are your friends, while in reality they are opponents in disguise.

Those who have known me for some years do not consider me to be of compromising sort, but some have thought me to be altogether too technical and too insisting. This does not harmonize with the "neither-nor" type the editor describes.

Also your colleague Rev. Vos is of a different opinion. Wrote he: "Door zijn schrijven leerden we den schrijver beter kennen, en daar verblijden we ons in. Open vizier en een klare atmosfeer zijn onontbeerlijk voor goeden strijd." This is quite different.

Personally I refute these charges most emphatically because I write exactly as I think, I do not try to minimize the existing breach, neither do I attempt to maximize it; never has it been a point of particular interest to me whether Rev. Hoeksema or others wish to consider me a friend or otherwise; neither do I come in disguise; I despise conceit and simply write my candid opinion avoiding as much as possible to hurt anyone unnecessarily.

The editor seems to consider it impossible to disagree with certain actions of one's own church and also disagree with actions and attitudes of those deposed. He wants one to either put his stamp of approval on all the C. R. Church does or join whole-heartedly with some Prot. Ref. Church. That such a policy is not always followed by Rev. Hoeksema himself is easily proven. Some years ago Rev. Bultema wrote about the Jansen-controversy that one must either become premillennial or be a Jansen-man. With respect to such a view Rev. Hoeksema would say "neither-nor." I am neither one.

Respecting the common grace controversy I think our Church should have accepted the advise of Rev. Manni who suggested that the Revs. Danhof and Hoeksema also be appointed in the committee of study.

As to the Arminianism of the three points, I've never been able to see the fundamental difference between what Calvin taught concerning common grace and the Synod of 1924. However I have the following suggestion: When Rev. Hoeksema writes his brochure on the three points, I for one wish he would follow up Prof. Berkhof's brochure on the same subject point for point and prove to us that Calvin did not believe in common grace.

Whether the alleged irreconcilable conflict of the "three points" with fundamentally Ref. truth is not very lucid? Not unless you maintain that even Calvin by believing in common grace contradicts Ref. truth.

May I see the above published to remove misunderstanding?

Thanking you in advance.

Al Piersma

* * * * *

Postscriptum by Editor.

When I had perused the above expression of resentment, I naturally reviewed the editorial from my pen that occasioned it to discover whether an apology were due on my part.

My conclusion is negative. I do not apologize and I do not have to.

For the following reasons:

1. In the first place, it is not true, that I wrote an editorial about Mr. Piersma. I was writing about a class of persons. I state this emphatically in the first paragraph of my editorial. And I state this once again in a later paragraph, even adding, that it must be self-evident, that I did not have in mind any persons, not even our contributor. The only connection between my editorial and Mr. Piersma can be found in the statement, that his contribution *reminded* me of the class of people I was discussing. It is, therefore, entirely left to the choice of Mr. Piersma exactly how much of the contents of the resented editorial he considers applicable to himself.

2. In the second place, it is entirely true, that his own contribution, also appearing in the last Standard Bearer, reminded me of exactly the class of persons that I described as *neither-nors*. The only question that remains is, whether I received a mistaken impres-

sion, whether the article by Mr. Piersma did or did not contain that particular element that could justly remind me of this class of persons. Hence, I also perused once more his contribution to refresh my memory or correct my impressions. But the conclusion is that the article itself very clearly gives one the impression of which I was speaking. Mr. Piersma may refute "these charges" ever so emphatically, the fact remains that he classified himself with the *neither-nors* I was describing. The brother wrote: "Hoewel ik me nooit heb kunnen vereenigen met de afzetting van hen, die de drie punten niet aanvaarden, evenmin kan ik me vereenigen met uw bovengenoemd standpunt . . . . " (Although I could never agree with the deposition of those that refuse to accept the three points, yet I can neither agree with your above-mentioned standpoint.) And he also wrote: "Deze en andere uitdrukkingen van de man der scherpe antithese doen ons zien, dat onze kerk feitelijk niets nieuws bracht in de drie punten" (this and other expressions of the man of sharp antithesis show us that our Church actually introduced nothing new in the three points). Mr. Piersma will admit that I wrote about persons that assumed the attitude expressed in the words: "neither the pastors ought to have been deposed . . . . nor are the three points wrong." And I wrote that the article of Mr. P. reminded me of such persons. Did I not express myself rather mildly?

I owe no apology. My editorial of the last number remains as it is.

The rest of Mr. P.'s expression of resentment I will not criticise. He loves to speak of Calvin. I will accept that he is able to speak of him, that is, that he actually *read* Calvin, even though this is contrary to my experience, which teaches me that there are many who speak of Calvin and seem to know all about him and his doctrine, that have never perused his *Institutes,* never read *Calvin's Calvinism,* never seen his *Commentaries.* But Mr. P. certainly finds in Calvin, what I am not able to find: the three points.

And it certainly testifies against Mr. P.'s alleged eagerness to know the truth about the three points, that I never see him at any of my lectures on the subject.

The reader may now judge. I assure Mr. P. that the editor will not deem it proper to publish another word of this personal controversy in the Standard Bearer.

H. H.

Vergeet niet om uwe Standard Bearers te laten inbinden.

Met dit nummer is de zevende jaargang compleet.

Slechts $2.00 per jaargang in zwarten band met vergulde letters in den rug.

C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S. E., Grand Rapids, Mich.

DE NEDERLANDSCHE GELOOFSBELIJDENIS

INLEIDING

Overeenkomstig ons voorgenomen doel, beginnen we hier een min of meer kort overzicht te geven van de 37 artikelen der Nederlandsche Geloofsbelijdenis. Het zou een al te moeilijke taak worden, indien we een volledige, breedvoerige verklaring zouden moeten geven van deze artikelen en alles wat er in voorkomt. Ook zouden we daarmee ons doel niet bereiken. Want dan zouden we de geheele Christelijke leer moeten uiteenzetten, want de Geloofsbelijdenis neemt ter bespreking al de verschillende leerstukken van de kerk. En de verschillende leerstukken der kerk worden theologisch door onzen hoofdredakteur verklaard. Neen. Ons doel is gansch anders. Ons doel met deze artikelenreeks is, om met een kort overzicht, ons volk meer op de hoogte te stellen met de Geloofsbelijdenis, uit een formeel oogpunt. Wij moeten *weten* wat we belijden, en niet doen gelijk zoovelen, die eenvoudig zeggen: Wat de kerk (dominee, classes of synode) zegt is goed en daaraan zullen wij ons houden. Een woord ter inleiding is dus ook niet buiten zijn plaats.

De Nederlandsche Geloofsbelijdenis was oorspronkelijk opgesteld door Guido de Brès, die in 1523 te Mons, Frankrijk, geboren werd, en die zijn eerste opvoeding ontving in de Roomsche kerk. Door intensieve studie van de Heilige Schrift werd hij echter van de Roomsche bijgeloovigheden bekeerd. De vrucht van zijne bekeering, namelijk, een wandel naar de godzaligheid, was als bittere gal voor zijn vroegere vrienden en familieleden. Dit veroorzaakte een bittere vervolging tegen hem, zoodat hij moest vluchten naar Engeland, waar hij zich voorbereidde voor het leeraarsambt. Na de troonsbestijging van Maria keerde hij naar zijn vaderland terug, waar hij reizend predikant was voor een periode van zoowat vier jaren. Doch nauwelijks had De Brès een gemeente gesticht in Lille, of die kleine kudde werd verstrooid en De Brès vluchtte naar Genève, alwaar hij een ijverig discipel van Calvijn werd. Na den dood van Calvijn (1564) keerde hij weer terug naar de streken waar hij vroeger als reizend predikant arbeidde en stichtte gemeenten in Sedan en Valenciennes. In de laatstgenoemde stad schreef hij wat wij noemen de Nederlandsche Geloofsbelijdenis. Nauwelijks had hij die klaar, of de stad werd door vijandige machten ingenomen en om zijne belijdenis werd Guido de Brès gehangen, en stierf hij alzoo den marteldood in 1567.

Wat nu de zakelijke inhoud betreft van de Geloofsbelijdenis, mogen we het volgende opmerken: In onderscheiding van onze Catechismus is de Nederlandsche Geloofsbelijdenis meer alomvattend en objectief. De Catechismus is meer praktisch en bestemd om in de kerken te worden onderwezen. Hij is ook in den gezonden zin des woords zeer onderwerpelijk. Hij geeft een uiteenzetting van de waarheid, zooals die

levend ervaren wordt door den geloovige. Doch eenigszins anders is dit met de Geloofsbelijdenis. Zij geeft een uiteenzetting van de waarheid zooals die voorwerpelijk in Gods Woord geopenbaard wordt. Doch ook hier moeten wij voorzichtig zijn, dat wij niet de 37 artikelen gaan beschouwen als zoovele voorwerpelijke waarheden, die zonder meer zijn opgediept uit de Schrift. Ze zijn niet menschelijke gedachten of theoriën, zooals de Undenominationalisten ons trachten diets te maken. Doch de 37 artikelen zijn het getuigenis des geloofs. Ze zijn de vrucht van het werk Gods in de Kerk des Heeren van vroegere eeuwen! Niet bloot intellectueele, voorwerpelijke beschouwingen. Immers het eerste artikel begint reeds met de getuigenis: "Wij gelooven met het *hart* en belijden met den mond . . . . enz." Doch in tegenstelling met den Catechismus, zet de Nederlandsche Geloofsbelijdenis de waarheid van Gods Woord systematisch en dogmatisch uiteen. Zij is de formuleering van wat opgesloten ligt in de Heilige Schrift. Daarom vinden we in de Geloofsbelijdenis de volgende orde van onderwerpen:

a. De leer der Heilige Schrift, Artikelen 2 tot 7.
b. De leer van God (Theologie). Artikelen 1, 8 tot 11.
c. De leer van den mensch (Anthropologie). Artikelen 12 tot 17.
d. De leer van Christus (Christologie). Artikelen 18 tot 21.
e. De leer van den weg der zaligheid (Soteriologie). Artikelen 22 tot 26.
f. De leer der Kerk (Ecclessiologie). Artikelen 27 tot 36.
g. De leer der laatste dingen (Eschatologie). Artikel 37.

Vangen we den volgenden keer aan met een korte bespreking van het eerste artikel.

L. VERMEER

HE GIVETH MORE GRACE

He giveth more grace when the burdens grow greater;
He sendeth more strength when the labors increase;
To added affliction He addeth His mercies,
To multiplied trials His multiplied peace.

When we have exhausted our store of endurance,
When our strength has failed ere the day is half done.
When we reach the end of our hoarded resources,
Our Father's full giving is only begun.

His love has no limit, His grace has no measure,
His power no boundary known unto men;
For out of His infinite riches in Jesus
He giveth and giveth and giveth again.

THE STATUS OF THE DEACON

A consistory of one of our Protestant Reformed churches sent me the following question: "Wat is de positie van een diaken in verband met de kerkeraad?" Translated the question reads: "What is the position of the deacon in relation to the consistory?"

Let us see. In Scripture each office had its own name. Scripture speaks of the office of deacon and of the office of elder. From this it follows that each office is constituted of specific tasks. As the name episcopate, "opziener," (the name the Holy Spirit selected as a designation of the office of elder) signifies, it is the office of the elder to take oversight of the church, which is committed to them, and diligently to look, whether every one properly deports himself in his confession and conversation; to admonish those who behave themselves disorderly, and to prevent as much as possible, the sacraments from being profaned; also to act (according to the Christian discipline) against the impenitent, and to receive the penitent again into the bosom of the church, as doth not only appear from the above mentioned saying of Christ, but also from many other places in Holy Writ, as I Cor., chap. 5, and II Cor., chap. 2, that these things are not alone intrusted to one or two persons, but to many who are ordained thereto" (Form of ordination of Elders and Deacons). The exhortatory section of this Form reads: "Therefore, ye elders, be diligent in the government of the church, which is committed to you, and the ministers of the Word. Be also as watchmen over the house and city of God, faithful to admonish and to caution every one against his ruin. Take heed that purity of doctrine and godliness of life be maintained in the Church of God . . . . "

On the other hand the office of deacon is "to make the service of the poor their peculiar business . . . . to collect and preserve with the greatest fidelity and diligence, the alms and goods which are given to the poor; yea, to do their utmost endeavors, that many good means be procured for the relief of the poor. The second part of their office consists in distribution, wherein are not only required discretion and prudence to bestow the alms only to objects of charity, but also cheerfulness and simplicity to assist the poor with compassion and hearty affection . . . . "

So then, the one office is constituted of tasks differing and wholly distinct from those of the other. Therefore the question, "What is the position of the deacon in relation to the consistory," if equal to the question, "May the deacon function as an elder" demands the answer: Whereas each office is constituted of tasks distinct and differing from those of the other, it follows from the very nature of things, that the deacon shall not function as an elder, and the elder as deacon, in the Church of Christ.

The view which we here state is in full agreement with our Church Order. Art. 37 reads: "In all

Churches shall be a consistory composed of the ministers of the Word and the Elders, who at least in larger congregations shall as a rule, meet once a week." According to this article, the deacons do not properly belong to that *"raad" council* of the Church constituted of the elders. This is the same as saying that the deacon shall not function as, or perform the duties of, an elder. For when the elders meet, it is to attent to their specific tasks.

However, this view of the position of the deacon in relation to the consistory seems to be (but need not necessarily be) in conflict with Art. 30 of our Confession. This article reads in part: "We believe, that this true Church must be governed by that spiritual policy which our Lord has taught us in His Word; namely, that there must be ministers or pastors to preach the Word of God, and to administer the sacraments; also elders and deacons, who, together with the pastors, form the council of the Church . . . . "

Whether this article is in conflict with Article 37 of the Church Order, depends upon the construction placed upon the term council as used by the composer of the Confession. The term or name council may be used in a narrow and in a broad sense. Used in a broad sense it signifies the office-bearers in the church (deacons, elders, ministers) who, by virtue of the special office with which each is vested, assemble to jointly attend to the duties belonging to their respective offices. If the name *council* be used in this sense, the deacons as well as elders and ministers enter into the make-up of the council of the Church.

The term Council then may be used in the broad and narrow sense. When used in this broad sense, it signifies a body of men convened for regulating matters. An assembly of deacons is such a body. It is a body convened for regulating matters of Christian philanthropy. An assembly of elders is also such a body. However, in distinction from an assembly of deacons, it is a body convened for the regulation of matters of doctrine and discipline in the church. In a broad sense, then, a congregation has but one council, consistory. In a narrow sense, it has two councils.

According to this view of the matter, then, the body of deacons when defined as an assembly convened for the regulation of matters of Christian philanthropy is in the narrow sense, a council; and the body of elders defined as an assembly convened for the regulation of matters of doctrine and discipline, is likewise a council, so that, taking the above view of the matter, the answer to the question, "What is the position of the deacon in relation to the council," will be: the deacon enters into the very make-up of the structure of the council, if by council is meant the body of deacons, or if the council be defined in this broad sense, namely, as the body of deacons, elders and ministers having the task of regulating matters pertaining to that particular division of the kingdom of God where these office-bearers function.

However, the question whether the deacons enter into the make-up of the council defined as a body of elders convened for the regulation of matters of doctrine and discipline, *must* be answered in the negative, as has already been done. It follows from the very nature of things that if the deacon as well as the elder and the minister constitutes the body that convenes for the regulation of discipline, the deacon is an elder, and therefore functions as one. The deacon, however, is no elder. The minister, however, is an elder, as is evident enough from Scripture. To quote the Form, "Of the elders is to be observed, that the word elder or eldest . . . . is applied to two sorts of persons who minister in the church of Jesus Christ: for the apostle saith, 'the elders that rule well, shall be counted worthy of double honor, especially they who labor in the Word and doctrine. Hence it is evident that there were two sorts of elders in the apostolic church, the former whereof did labor in the Word and doctrine, and the latter did not. The first were the ministers of the Word and pastors, who preached the gospel and administered the sacraments; but the others, who did not labor in the Word, and still did serve in the church, bore a particular office, namely, they had oversight of the church . . . . "

So then Scripture never applies the word elder to persons vested with the office of deacons; but Scripture does apply the word elder to the minister.

Our Church Order, therefore, defines the council of the church as a body constituted exclusively of ministers and elders.

It should be noticed that the Church Order applies the word council to the body of elders only. The body of deacons convened for the regulation of matters of Christian philanthrpy is, according to our Church Order, properly no council. At least, in no article of our Church Order is the body of deacons called a council, raad. True, the second half of Art. 37 reads, "Wherever the number of elders is small, the deacons may be added to the consistory by local regulation; this shall be invariably the rule where the number is less then three."

It is evident, however, that when this rule is followed, it is the desire of the Church Order, that the deacons be regarded, not as entering into the make-up of the very structure of the council of the church, but merely as an addition to this council. Even with this addition the body of elders remains the council proper.

As has been said, whereas Art. 30 of the Confession defines the council as constituted of deacons, elders and minister, there is conflict between our Church Order and our Confession.

Rutgers, in his *Kerkelijke Adviezen,* denies that this conflict is there. The question, "Maken de diakenen deel uit van den kerkeraad," is answered by him as follows: "Art. 30 van de Confessie schijnt in classe X wel wat oppervlakkig te zijn ter sprake gebracht. Im-

mers, aldaar staat niet, dat de drie soorten van kerkedienaren tezamen den kerkeraad uitmaken, of de kerkeraad zijn, maar dat zij zijn als raad der kerk; welk woordje 'als' in het Hollandsch nog eenigszins op twee manieren kan worden uitgelegd, maar niet in den even authentieken tekst . . . .

"Het is geen art. eener K. O., dat kerkelijke bevoegdheden formeel wil regelen; maar een artikel eener Confessie, dat in het algemeen uitspreekt, wie in de kerk ex officio iets te doen en te regelen hebben, op de manier als in het burgerlijke ook een raad (senatus) is, terwijl dan voorts volgt, *wat* er voor die dienaren te doen is, zonder dat de bedoeling is, formeel te regelen, wie nu het een en wie het ander voor zijne rekening heeft. Het is nader in de K. O. te bepalen . . .

"Volgens alle die bepalingen (bepalingen van de Synode te Emden, etc., G. M. O.) is de zaak eenvoudig, dat de kerkeraad bestaat uit predikanten en ouderlingen; maar dat in kleine gemeenten de diakenen ook als het ware hulpdiensten doen als ouderlingen, en wederkeerig de predikant en de ouderlingen hulpdienst als diakenen, zoodat *alsdan* de kerkeraad altijd uit die drie bestaat (dus in verre de meeste gemeenten); en dat in groote gemeenten de diakenen voor sommige zaken (die der dienst der barmhartigheid raken, en ook naar usantie, zaken van beroeping en benoeming van kerkedienaren, enz.) bij den kerkeraad komen, zoodat men alsdan heeft: een 'gewonen kerkeraad' en: 'een kerkeraad met diakenen' (soms wel genoemd groote of breede kerkeraad), en dus het woord 'kerkeraad' een ruimeren en engeren zin heeft al naar gelang de zaak, die er te behandelen is."

A careful analysis of what is here presented will convince one that Dr. Rutgers did not succeed in removing the above-mentioned conflict. The substance of his reasoning is after all that, according to our Church Order, the body of deacons is not the consistory proper, but merely an addition to the consistory. This surely is not the view coming to the surface in the aforesaid Art. of our Confession.

For reasons we hope to advance in a following article we agree with the Confession that the term council is to be applied to the body of deacons as well as to the body of elders. However, we are at one with the Church Order insofar as it maintains that the body of deacons do not enter into the make-up of the body of elders. The deacon is no elder. The office of deacon is constituted of specific duties to which the deacon should confine himself. This we believe is demanded of him by the Word of God.

This does not mean, of course, that the elders when met in a body, may not avail themselves of the *advice* of the deacons. They may. Doing so, they are given an advisory vote.

The teaching of our Confession is not at variance with this, though there is conflict.

More of this in a following article. G. M. O.

KINDERBEDE TOT GOD

O heilig en drieëenig God,
Ik ben in uwen naam geteekend,
In mijnen doop; laat mij dan tot
Uw kind en erve zijn gerekend.

't Gedichtsel van mijn hart is boos;
In zonden ben ik reeds geboren;
Tot kwaad genegen, zorgeloos;
Van natuur een kind van toorn.

Mijn lust is steeds in ijdelheid,
Ik dwale heen op kwade wegen;
Tot ondeugd ben ik ras verleid;
Maar tot het goede ongenegen.

Helaas, ik geef mijn teere jeugd
Tot beuzeling en kwade zeden.
Hoe zwaar valt mij de ware deugd;
Ik ben gewend tot ijdelheden.

Wasch mij, o God, door Jezus' bloed;
Vergeef genadig al mijn zonden;
Maak rein mijn harte en gemoed
Door Christus' Geest en dure wonden.

Wie ooit den hemel in zal gaan,
Moet door uw Geest zijn weergeboren;
Och, werk dit in mij, neem mij aan
Tot eenen van U uitverkoren.

O Zone Gods, o Menschenkind,
Geef aan mij, zondig kind, uw zegen;
Mij teere, zwakke, toch bemind:
Wees met mij; leid mij in uw wegen.

Leer mij den weg der zaligheid
Te rechte en van harte kennen;
Tot goed en deugd maak mij bereid;
Dat ik mij aan uw dienst gewenne.

Behoed mij tegen 't dwalend pad,
Daar wereld, satan, 't vleesch mij leiden
Uit d' enge weg van 's hemels stad,
Om mij van 't goed' en God te scheiden.

Bewaar mij in mijn vroege jeugd,
O Heer, voor al wat mij kan schaden;
Geef dat ik in gena en deugd
Opwas, en ga uw heil'ge paden.

Of haalt Ge mij hier vroeg van daan,
Wil mij de vreugd des hemels geven.
Doe dan mijn ziel in vrede gaan,
Door dezen dood in 't eeuwig leven.